X. évfolyam 36. szám
1954 szeptember 2

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Sok üzemben drága a termelés. – *Miért?*

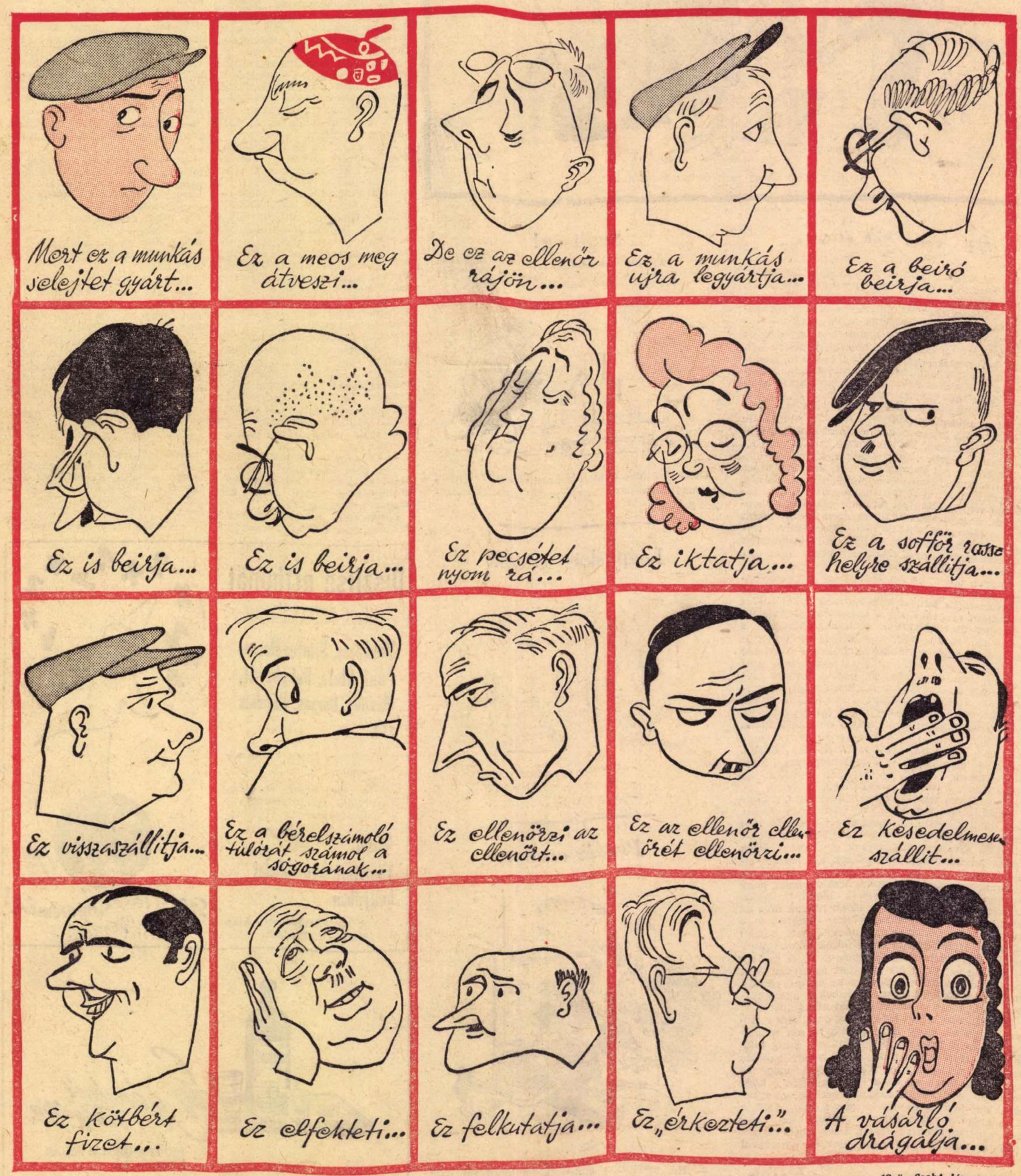
Mert ez a munkás selejtet gyárt...
Ez a meos meg átveszi...
De ez az ellenőr rájön...
Ez a munkás ujra legyártja...
Ez a beiró beirja...
Ez is beirja...
Ez is beirja...
Ez pecsétet nyom rá...
Ez iktatja...
Ez a soffőr rossz helyre szállitja...
Ez visszaszállitja...
Ez a bérelszámoló túlórát számol a sógorának...
Ez ellenőrzi az ellenőrt...
Ez az ellenőr ellenőrét ellenőrzi...
Ez késedelmesen szállit...
Ez kötbért fizet...
Ez elfekteti...
Ez felkutatja...
Ez „érkezteti"...
A vásárló drágálja...

(Szür Szabó József rajza)

Egy eredménytelen konferencia után

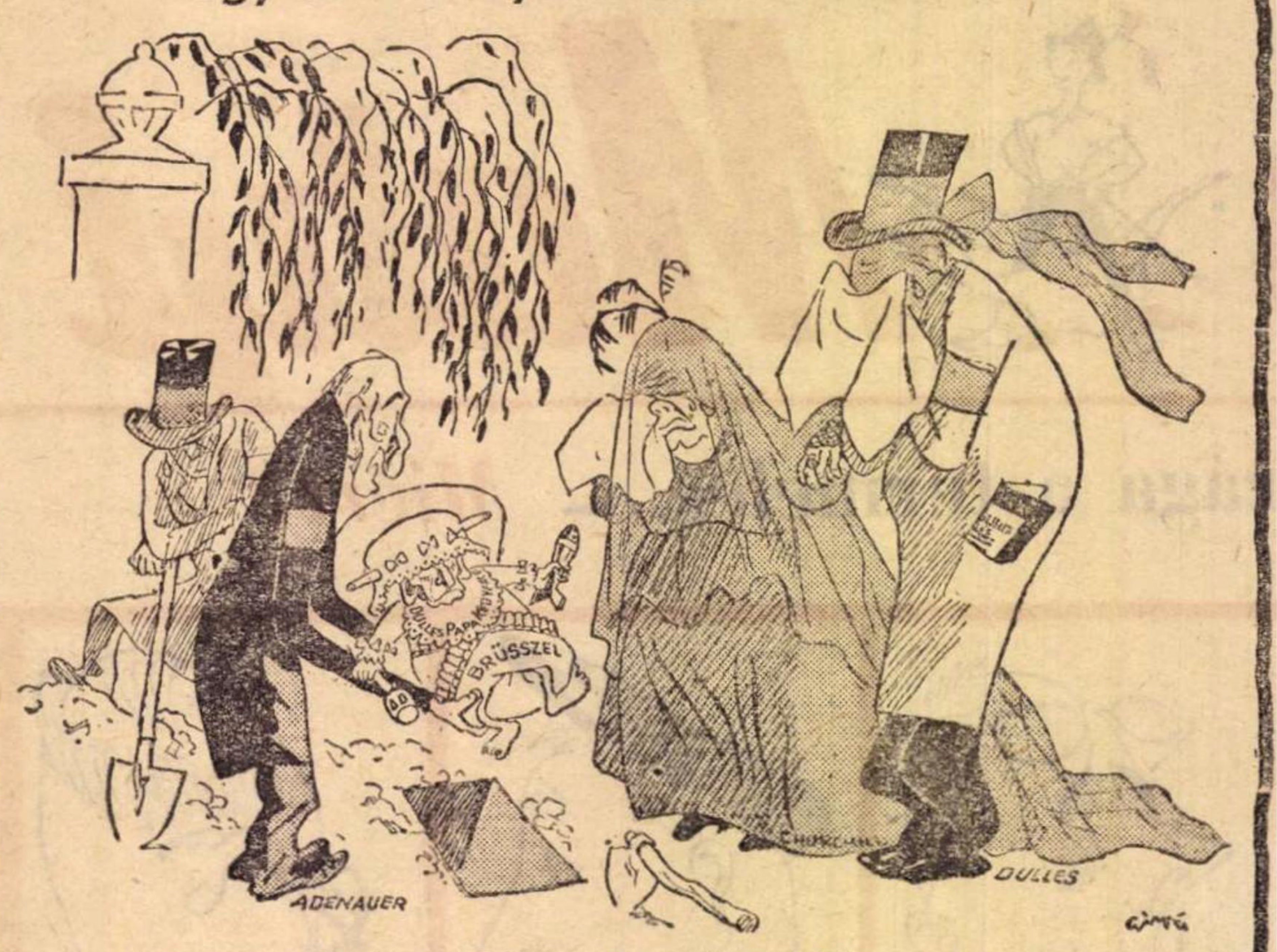

Szegény kicsi féreg, nem tudott megnőni!

Az érem két oldala...

Szóval, kedves Kovács kartárs, most jól figyeljen, mert most én el fogom mondani magának, hogy mire jöttem rá ma hajnalban a lét és nemlét kérdésein rágódva, én most csak két mondatot, mindössze két mondatot fogok mondani magának, de ebben a két mondatban egy emberi élet minden tapasztalata és bölcsesége benne lesz, ez a két mondat meg fogja lepni és fel fogja rázni a művelt világot, ez a két mondat halhatatlanná tesz engem és családomat, s ez a két mondat fehér márványba vésve rövidesen ott fog állani a legforgalmasabb utcák sarkain megvilágítva az emberiség multját, jelenét és jövőjét. De mielőtt ezt a két mondatot én most elmondanám, kijelentem önnek, kedves Kovács kartárs, hogy ha megint azt feleli, hogy „nézzük meg az érem másik oldalát“, hát én megölöm önt, kedves Kovács kartárs, de nemcsak úgy képletesen, vagy viccből, hanem konkrétan és tettleg, én egyetlen ökölcsapással széjjelzúzom azt az átkozottul józan koponyáját, amelyikkel mindig az érem másik oldalát akarja megnézni, s az ön holttetemét, kedves Kovács kartárs, odavetem a kóbor kutyák elé, örök figyelmeztetőül azok számára, akiket csak az érem másik oldala érdekel.

Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy nem emlékezem önre, kedves Kovács kartárs, nagyon is jól emlékezem rá, amikor százötvenezer évvel ezelőtt mutattam magának azt a két száraz fadarabot, amellyel tüzet lehetett csiholni, maga nézegette, s aztán azt mondta, hogy nézzük meg az érem másik oldalát, mire nekem azonnal elment a kedvem az egésztől s húszezer évig fát a kezembe sem vettem, arra is emlékszem, kedves Kovács kartárs, hogy amikor én azt mondtam magának: húzódjunk kissé lejjebb az egyenlítő felé, mert jön a jegkorszak, maga akkor is azt felelte, hogy jó, de nézzük meg az érem másik oldalát, s addig nézegette, amíg bele nem fagytunk a mocsárba, a fene a maga pofáját, kedves Kovács kartárs. Aztán — emlékszik? — mikor mondtam, hogy mégis mozog a Föld, megint előhozakodott az érem másik oldalával, mert magát sohasem érdekli az érem *egyik* oldala, hanem mindig *csak* a másik, maga nem keresi az érem egyik oldalát sem, nem kiváncsi rá, maga érmet a kezébe sem vesz, kedves Kovács kartárs, maga csak a másik oldalára kiváncsi, magát csak egy olyan érem tudna felvillanyozni, amelyiknek két *másik* oldala van.

Én, kedves Kovács kartárs, nem mondom, hogy ne nézzük meg az érem *másik* oldalát, de igenis kötöm magam ahhoz, hogy előbb nézzük meg az *egyiket*, nézze meg előbb az égő füleimet, s a könnyeket a szememben, azután — nem bánom — vegye szemügyre az érem másik oldalát, amikor én már diadalmasan hazamentem, de ne fordítsa meg az érmet ott mindjárt az orrom előtt, mert ezzel elveszi a kedvemet az egész éremtől s ha én nem fogom keresni az érmeket, akkor minek fogja maga a *másik* oldalát nézegetni?

Szóval, kedves Kovács kartárs, én el sem mesélem magának, hogy mire jöttem rá ma hajnalban, és most már inkább megvárom, amíg találok egy olyan érmet, amelyiknek mindkét oldala egyforma, s akkor majd megmutatom magának azt, de ha maga arra azt fogja mondani, hogy jó-jó, de most nézzük meg az érem peremét, hát én akkor, kedves Kovács kartárs, a fejéhez, ahhoz a lehangolóan okos fejéhez vágom az egész érmet, nézegesse azt a részét, amelyiket akarja.

Majd meglátjuk, mire megyünk csak magával.

Tabi László

Segítség!

Az RM Szerszámgépgyár kisöntödéjében minden anyagmozgató segédmunkás mellé egy-egy „csoportvezetőt“ állítottak.

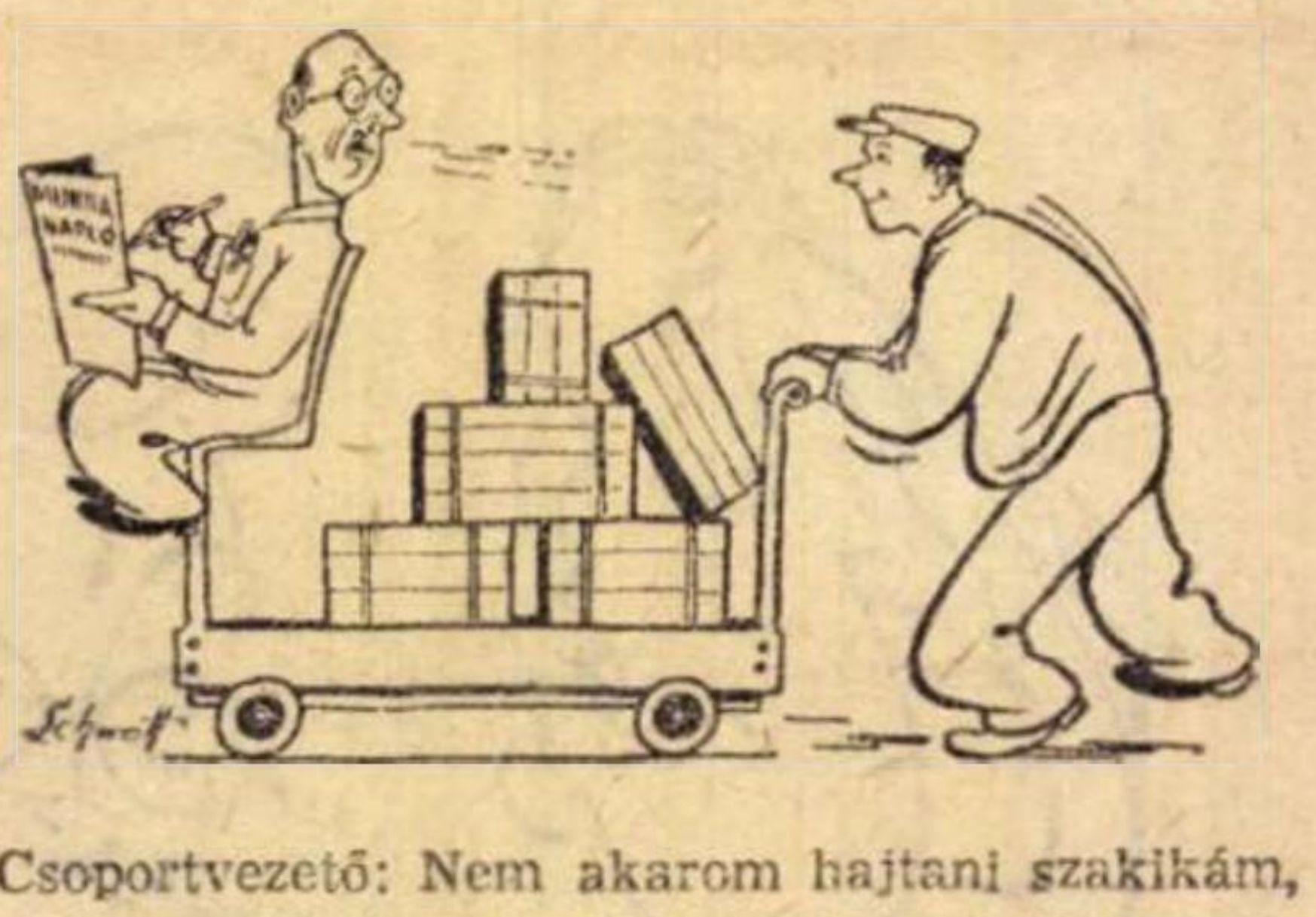

Csoportvezető: Nem akarom hajtani szakikám, de dolgozzunk össze ... Hányadik fordulót csináljuk máma?

Légpuskás srácok

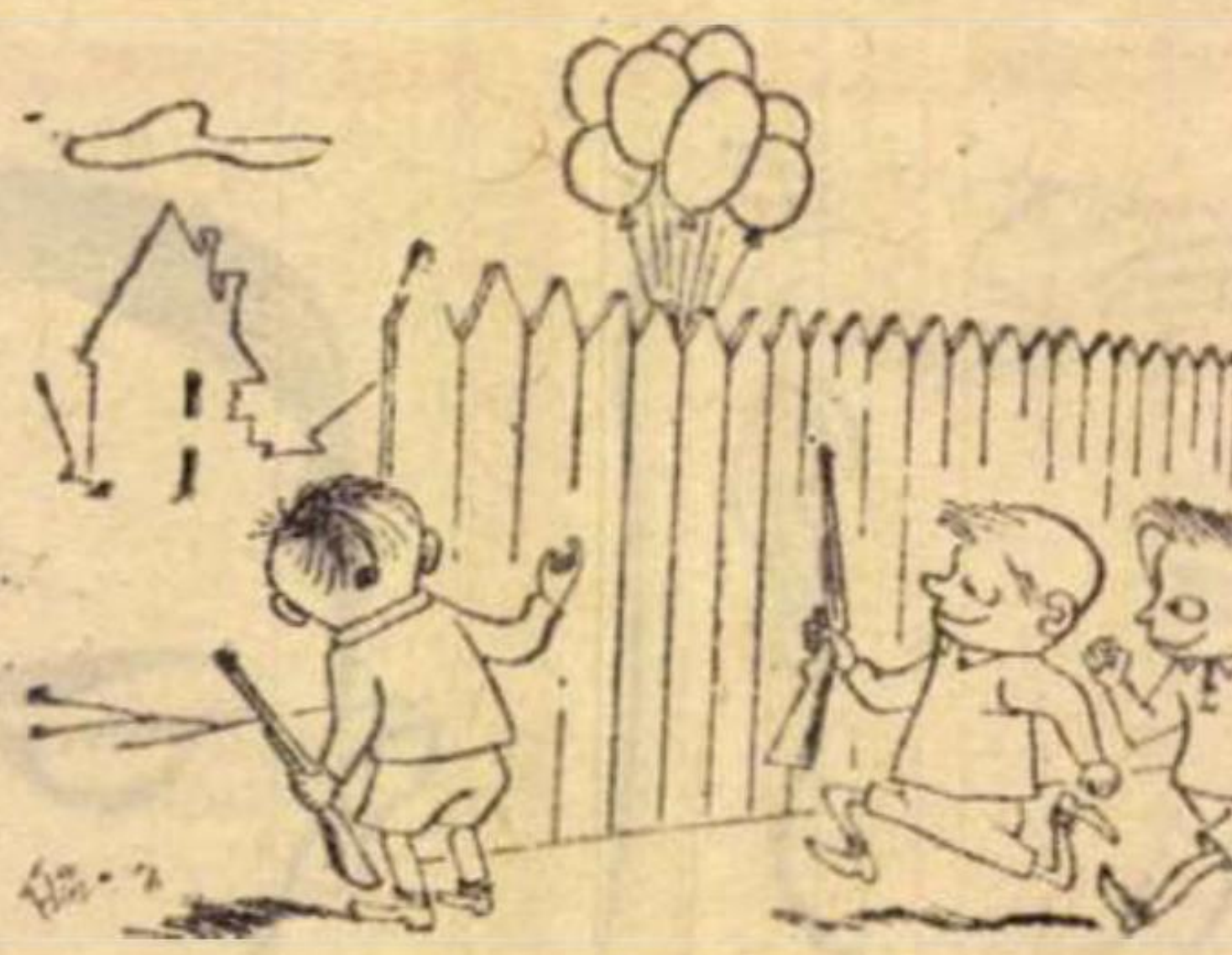

— Gyertek gyorsan!
— Mi az, valami madár?
— Nem! Léggömbárus ...

Precíz ember

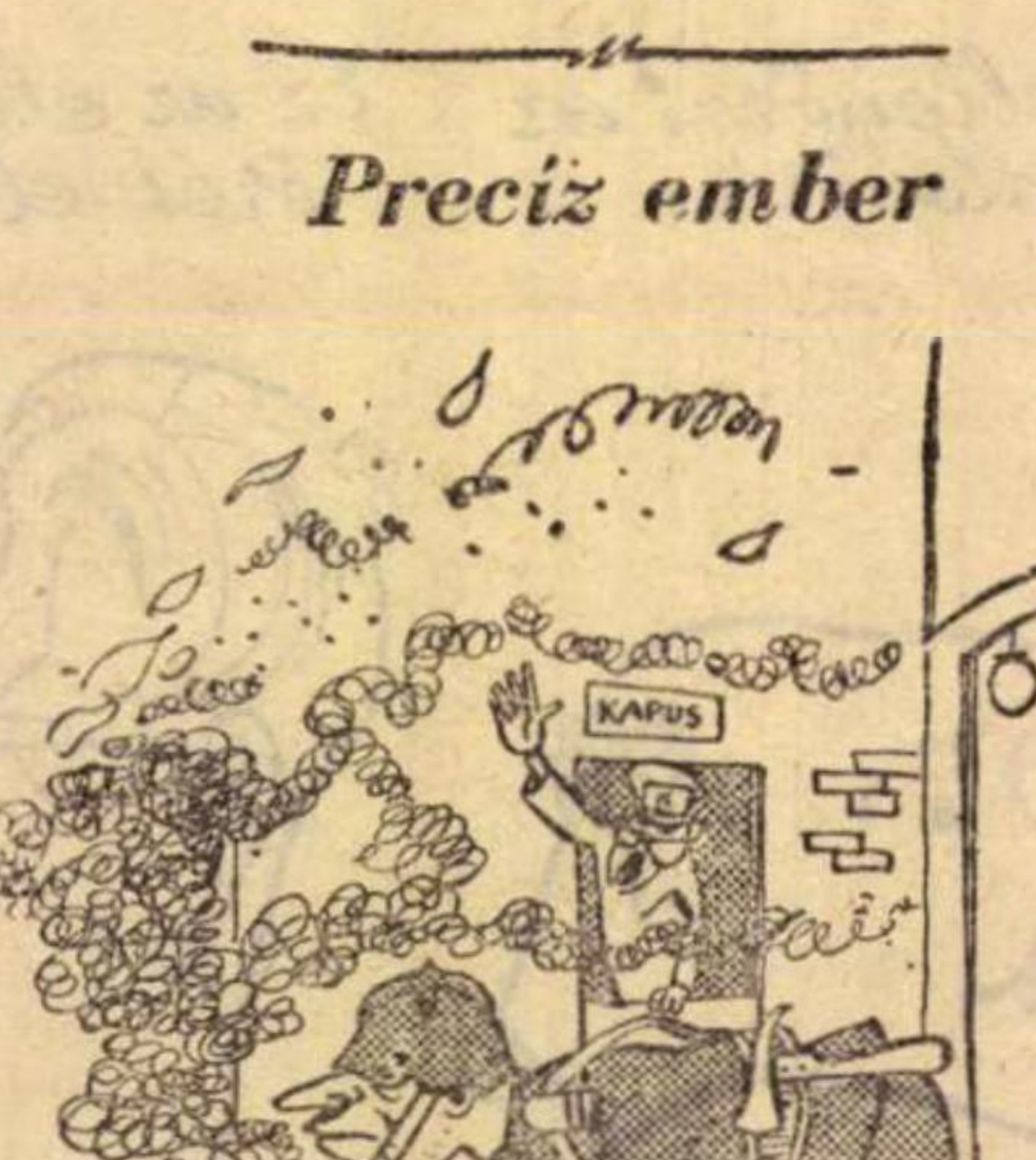

— Hé, megálljon ember, a foglalkozását még nem diktálta be!

A humor mesterei

Tristan Bernard: SPECIALISTÁK

Siméon négy évvel ezelőtt meglátogatott. Tudta rólam, hogy Páris orvosvilágának legkitűnőbb specialistáival állandó összeköttetésben vagyok. Siméon akkortájt 270 fontot nyomott. Le szeretett volna fogyni ... Doktor Belarthurt ajánlottam neki ... Elment hozzá ... Belarthur megvizsgálta ... A már oly sok ízben kitűnően bevált gyalogoló-gyakorlatokat írta elő neki. Két óra gyaloglás reggel, kettő este. Hat hét alatt Siméon 25 fontot adott le.

Kiderült azonban, hogy bokája megsínylette a kúrát. Képtelen volt tovább folytatni. Lába megdagadt. Meglátogatott. Schmitzer doktort ajánlottam neki, egy osztrák orvost, aki specialistája az ilyen bajoknak, s egészen különleges, jótékonyhatású, jéghideg lábfürdőkkel gyógyítja. Siméon barátom három hónapig kezeltette magát, lába ezalatt tökéletesen rendbejött.

— Ki sem mondhatom, milyen hálás vagyok neked — mondotta. — Micsoda megkönnyebbülés, hogy elmúltak azok a bokafájdalmak! Teljesen jól érezném magam, ha nem lenne ez az idült torokgyulladásom.

A speciális, de jéghideg lábfürdők következtében barátunk ugyanis kikezelhetetlennek látszó torokgyulladást szerzett. Dehát misem könnyebb, mint ebből felépülni. Cholamel doktort ajánlottam. Cholamel doktor rájött, hogy a legtöbb torokfájás végeredményben a nyelőcső rossz vérkeringésének az eredménye. Ezt a rendellenességet elektromos besugárzással kezelte. Siméon habozás nélkül alávetette magát a kezelésnek, s néhány hónap alatt türelmét siker koronázta. Torokbaja nyomtalanul elmúlt.

Sajnos azonban, Siméonon egyfajta idegbetegség tünetei jelentkeztek; egy egészen speciális idegbajról volt szó, amit elektromos kezeléstől lehet kapni. Szerencsére ennek az idegsokknak egyik enyhébb fajtáját kapta csak meg. Naponta mindössze három, legfeljebb négy ízben volt rohama ...

— Öregem — mondottam neki — ez nem maradhat ennyiben. Menj el doktor Langleventhez, mutasd meg magad neki. Egy csapásra meggyógyít.

Langlevent brómkúrára vette. A bróm kitűnő gyógyszer idegbajok ellen, ha pontosan betartják az orvos előírásait. Sem többet, sem kevesebbet nem ajánlatos az előírtnál szedni. Siméon lelkiismeretes volt és rövid idő alatt — alig hat hónap alatt — tünetei teljesen megszűntek.

Kedélye azonban alaposan elromlott, mint általában a gyomorbajosoknak. Hja, a bróm nem használ éppen a gyomornak ... Rontja, pusztítja, s az emésztést tönkreteszi ... A gyomorbaj pedig nem tréfadolog. Fel kell keresni Biridoff professzort. Három hónap alatt meggyógyítja az embert. Elküldtem hát Siméont a professzorhoz, aki megvizsgálta őt és diétát rendelt számára. Kevés hús, bor, víz, burgonya, bab és borsó. Siméon hamarosan rendbejött.

Boldog volt. A lépcsőházban találkoztam vele, éppen köszönetet jött mondani a jó tanácsért ... Lihegett egy kicsit ... Túl kövér volt. Hát hogyne lett volna kövér, mikor jóformán csak lisztnemű ételekkel táplálkozhatott! 322 fontnál aligha volt kevesebb ... Ez pedig több a kelleténél ...

— Ennek a hízásnak véget kell vetni — mondtam — fogyni kéne ...

— Azt már ismerem — legyintett Siméon — megint kezdjek gyalogolni, a gyaloglástól újra megdagad a bokám, a lábfürdőtől torokgyulladás stb., stb.

— Nem csak gyaloglással lehet fogyni — feleltem. — Más módja is van. Elviszlek egy másik barátomhoz, doktor Lerenchéryhez.

Lerenchéry lovaglással fogyaszt. Nem kell hozzá más, mint egy bérelt ló, fölülni annak a hátára és kilovagolni vele a Bois de Boulogneba. Lerenchéry tizenkétoldalas előírást adott, pontosan megjelölve a kilovaglások időpontját, a vágták és galoppok időtartamát ... Siméon kiválasztott egy szép, erős és eleven lovat s megkezdte a fogyókúrát.

Nos, ma van harmadik napja, hogy elkezdte, s máris leadott 36 fontot. Szép eredmény ugye?!

Meg kell azonban azt is mondanom, hogy első kilovaglásakor leesett a lóról, s ebből kifolyólag le kellett vágni az egyik lábát, ami pontosan 36 fontot nyomott.

(Fordította: Hosszú Ferenc)

Díszítse otthonát

nagy magyar festők művészi reprodukcióival!

Munkácsy, Szinyei-Merse, Paál, Glatz, Burghardt, Mészöly, Borsos, Barabás stb.

legjobb képei közül választhat.

a helyi papír- és dekorációs szaküzletben, valamint az

Állami Könyvterjesztő Vállalat boltjaiban

A Képzőművészeti Alap Kiadó V. kiadása.

2 × 1 × 2
1 × 1 × 2 × 1
TOTO
Sport, játék, nyeremény!
Próbálja meg!

MIRA
Egészségét szolgálja
REGGELENKÉNT ½ POHÁR KESERŰVIZ!

Az már nehezebb!

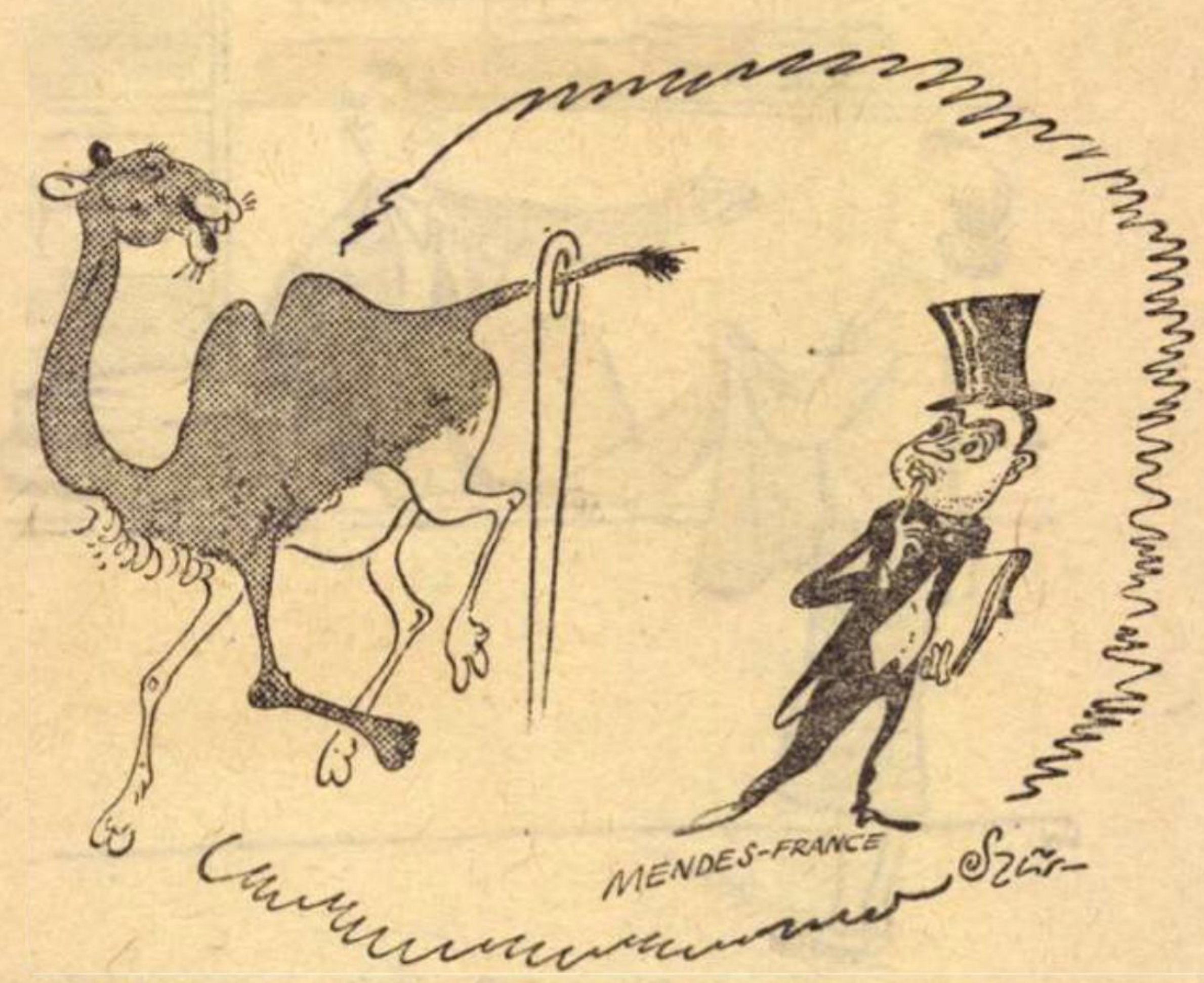

Mendes-France: Mondja, Teve úr, maga csak úgy átment a tű fokán?!

Teve: Na hallja, nem vagyok én ratifikáció a francia parlamentben...

Uncle Sam felháborodik

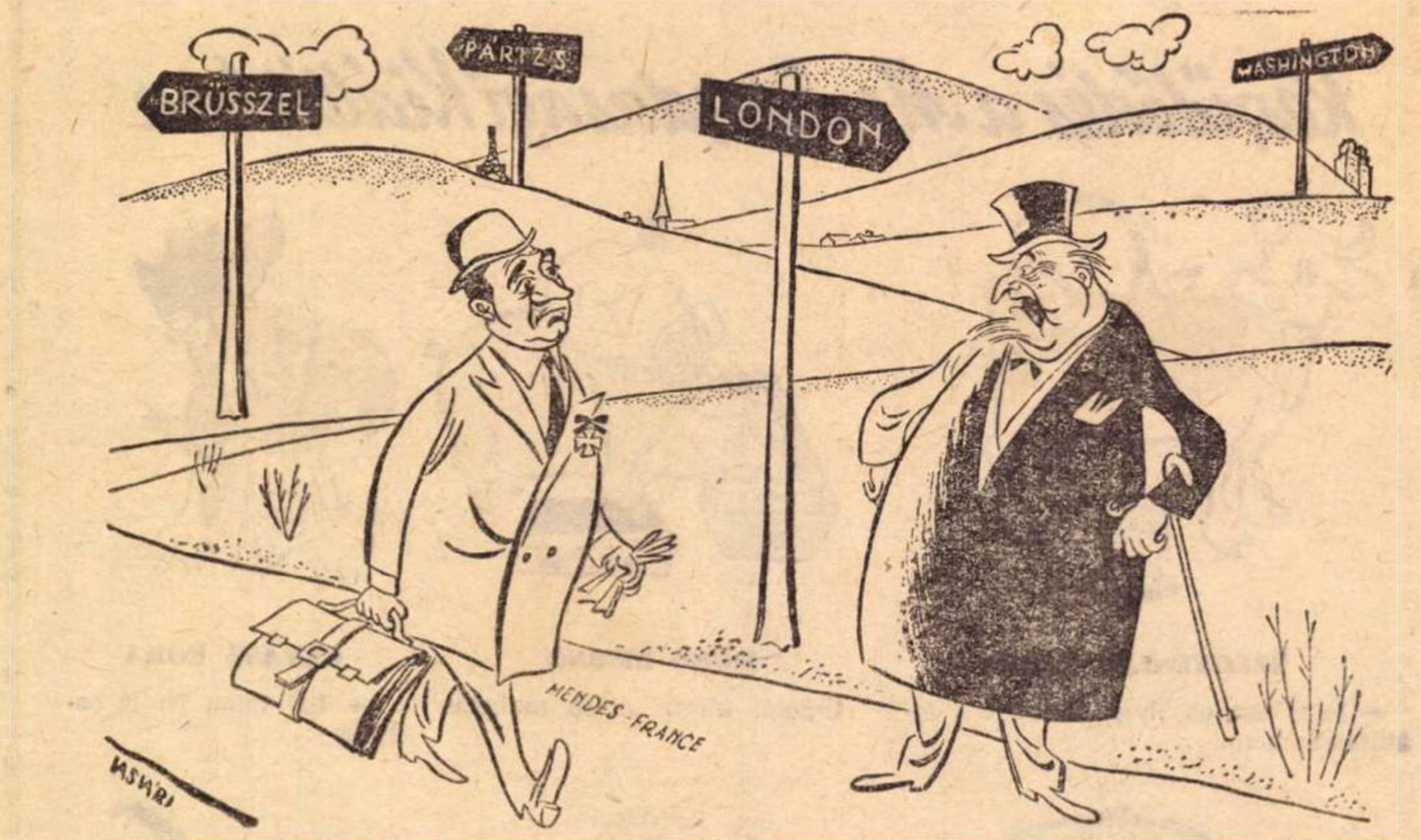

USA: Nem azért tömöm magukba azt a sok pénzt, hogy sétifikáljon, hanem, hogy ratifikáljon...

Ludas Matyi Színpada

Jó kis agitáció!

Írta: Stella Adorján

(Házaspár hálószobája két ággyal. A házaspár ágyban van.)

BALÁZS *(aludni készül):* Hát akkor tegyük el magunkat holnapra!

IRMA: Hány óra?

BALÁZS: Tizenegy mult. Nagyon korán kelek holnap.

IRMA: Beállítottad a vekkert?

BALÁZS: Hogyne. Háromnegyed hatra. Sajnálom, de téged is felzörget.

IRMA: Nem baj, nekem is sok a tennivalóm, mielőtt bemegyek az üzembe. Felírtam egy cédulára. *(Olvassa.)* Mosást kiadni, mert jön Kati néni, a házmesternél hagyni a villanypénzt, a mamának visszaküldeni a kosarat...

BALÁZS: Összegyüjtötted a hulladékot?

IRMA: Hogyne. Egy csomóba raktam a padlásra, a házmester majd elviszi.

BALÁZS: Jól van anyukám! Na jóéjszakát!

IRMA: Jójcakát.

(Elsötétül a szín.)

IRMA *(félig magában):* Ja, igen, a Patyolattól is el kell hozatni a függönyt...

BALÁZS *(magában morog):* Üüümmm... *(És már alszik is.)*

(Egyszerre éles és megújuló csengetés.)

IRMA *(felijed):* Jai, mi az?

BALÁZS *(szintén felébred, meggyujt valamit):* Talán ez a bolond vekker.

(De a vekker ott hallgat a hálószekrényen és a csengő egyre élesebben szól.)

IRMA *(a kezét tördeli):* Biztos rosszul lett a mama!... Tegnap panaszkodott...

BALÁZS: A mamád mindig panaszkodik. *(Kikiabál.)* Ki az?

KACSKOVICS *(borízű, öblös hangon):* Én vagyok! Kacskovics, a házfelügyelő.

BALÁZS: Nyitok! *(A feleségéhez):* Hát ez mit akar?

(Balázs az előszobába megy és bevezeti Kacskovicsot.)

KACSKOVICS *(nagy darab ember, korlátolt, még a régi világból itt maradt utolsó bölény, akitől még ma is rettegnek a gyerekek, amikor csúszkálnak a lépcsőn):* Jó estét kívánok!

BALÁZS: Jó estét Kacskovics bácsi. Mi járatban ilyen későn?

KACSKOVICS: Nincs még késő, csak most zártam be a kaput. Csak nem zavartam magukat valami munkában?

BALÁZS: Óh, dehogy! Éppen aludtunk.

KACSKOVICS *(megnyugodva):* Hát akkor nincs baj! *(Elővesz egy papirt és néha belepillant, mint egy jegyzetbe):* Kedves Balázs elvtárs és *(Irma felé)* kedves asszonytárs! Megindult a hulladékgyüjtőmozgalom, amelynek keretében gyüjtjük a rongyot és a papírt...

BALÁZS *(közbevág):* Éjjel?

KACSKOVICS: Éjjel és nappal. Gyüjtjük mindannyian, gyerekek és mamák...

IRMA: Csak nincs baj a mamával?

BALÁZS: Hallgass már, nem a te mamádról van szó!

KACSKOVICS *(rendületlenül folytatja):* Mi, házfelügyelők is versenyben vagyunk a kerületben és megfogadtuk, hogy minden lakót megagitálunk...

BALÁZS *(közbevág):* Bennünket már nem kell megagitálni Kacskovics bácsi. Mindent összegyüjtöttünk, a padláson van, reggel elviheti. Jó éjszakát kívánok.

KACSKOVICS *(visszaköszön):* Erőt, egészséget. *(Folytatja):* Vajjon tudja-e Balázs elvtárs, hogy egy vagon rongyból száz mázsa finom papír készül?...

BALÁZS *(idegesen):* Tudom, tudom...

KACSKOVICS *(Irmához):* De az asszonytárs bizonyára nem tudja! *(Szónokol Irma felé):* Kilencven mázsa kátránypapírt gyártanak egy vagon rongyhulladékból... Pardon. *(Leül.)*

BALÁZS *(közbevág):* Holnap korán kezdődik a munka... Jó éjszakát, Kacskovics bácsi!

KACSKOVICS *(feláll, viszonozza):* Erőt, egészséget! *(Leül és tovább magyaráz):* És mi készül, kedves elvtársak, a papírhulladékból, amelyet csak úgy a szemétbe vetünk? *(Jegyzetet néz):* Új könyv, új folyóirat, új írka készül... Ezért én azt mondom, legyünk éberek...

BALÁZS *(közbevág):* Eddig éber voltam, Kacskovics bácsi, de most már szeretnék aludni. Mindent összegyüjtöttünk. Tudjuk, mi a kötelességünket!

KACSKOVICS: Tudom ám én is a kötelességemet!

IRMA: Átveheti Kacskovics bácsi az egész anyagot...

KACSKOVICS: Jójó, annak is megvan a maga ideje, de kedves asszonytársam, nem mondtam még el, hogy... *(betűzi)* elsőrangú népgazdasági érdek...

BALÁZS *(közbevág):* Népgazdasági érdek, hogy holnap mindannyian kialudva jelenjünk meg a munkahelyünkön. Jó éjszakát kívánok!

KACSKOVICS: Erőt, egészséget!

IRMA *(félálomban):* Jó éjszakát... *(Csendesen aludni kezd, miközben Kacskovics hozzá beszél.)*

KACSKOVICS *(Irmához):* ...népgazdasági érdek, hogy minden olyan anyagot, amelyet a termelésben fel lehet használni, ne engedjünk veszni hagyni és a hulladékgyüjtésben az élen kell járni a háziasszonyoknak... *(Közelebb megy, az asszony alszik.)* Elaludt! *(Az álommal küszködő Balázshoz fordul):* De nemcsak a háziasszonyokra vonatkozik ez, kedves elvtársak, hanem az ország minden lakójára, nemre és korra való tekintet nélkül, mert én azt mondom...

BALÁZS *(közbeszól):* De kérem, Kacskovics bácsi...

KACSKOVICS *(leinti):* A végén kérem a hozzászólásokat! *(Folytatja a mondókát):* Azt mondom, hogy az legyen a mi jelszónk, hogy *(olvassa):* „gyüjtsd a papírt és a rongyot, költőpénzre nem lesz gondod" és azt mondom elvtársak, hogy... *(abbahagyja, mert Balázs erőteljes horkolása megzavarta. Tétován az asszonyra néz, az is csendesen alszik.)* Nem érdemes ezeknek beszélni, laza káderek ezek... hiába beszélek, nem lesz itt már hozzászólás... *(Elindul nagy búsan az ajtó felé, onnan visszaszól):* Jó éjszakát!

BALÁZS *(félálomban, miközben a kezével búcsút integet):* Erőt, egészséget!

(Függöny.)

Három

az augusztus 20-án kitüntetett 532 mezőgazdasági dolgozó közül

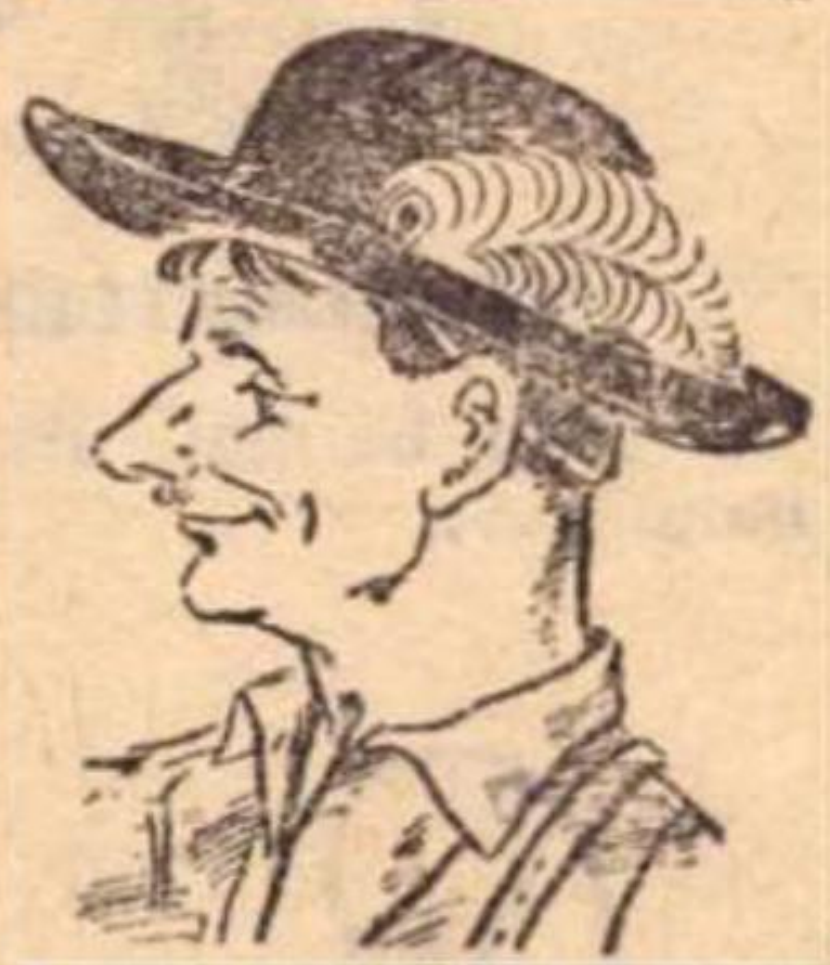

Csontos Mihály, a sarudi téesz juhásza.

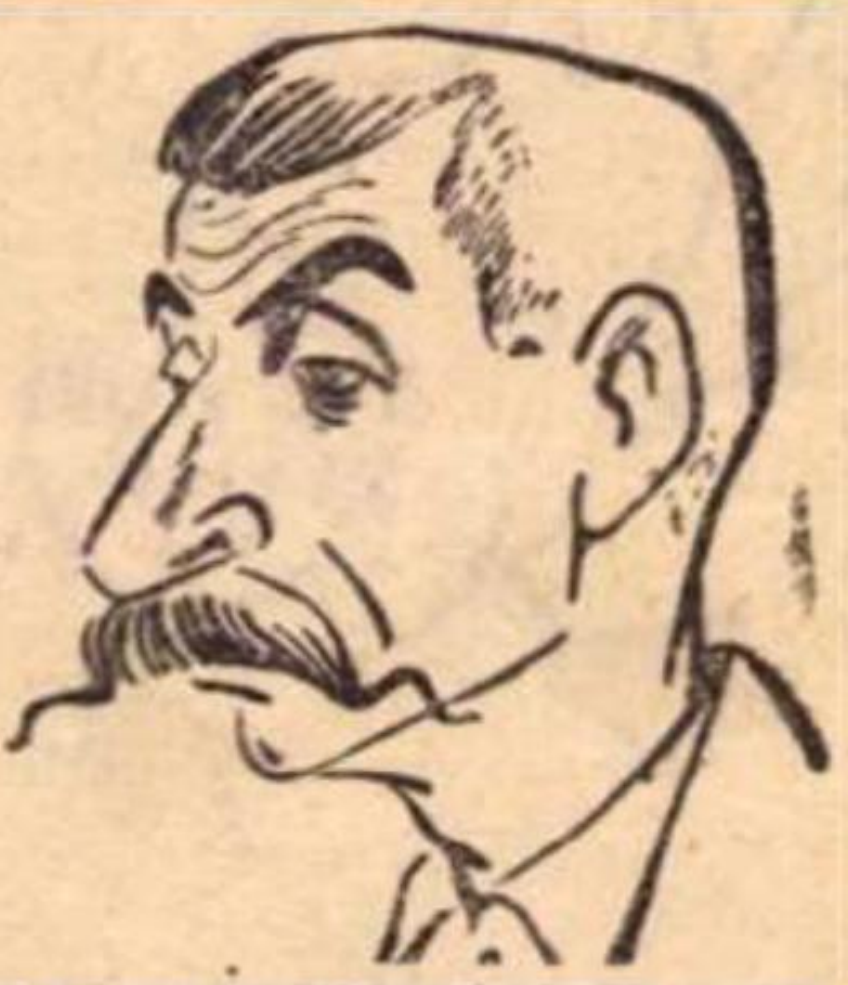

Majoros Sándor, a nádudvari téesz sertésgondozója,

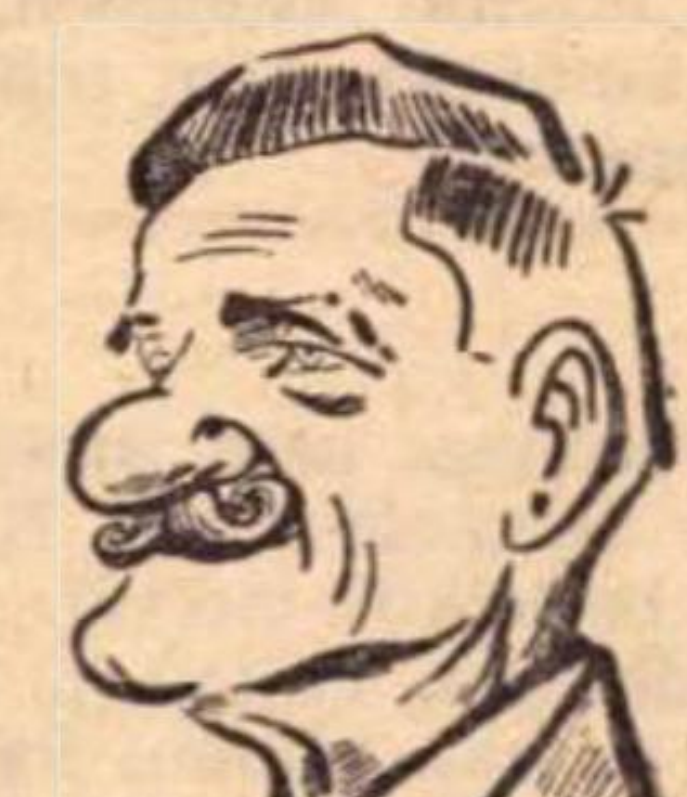

Rátkai Sándor, a rákoskeresztúri gépállomás kovácsa.

JÓKOR SZÓL...

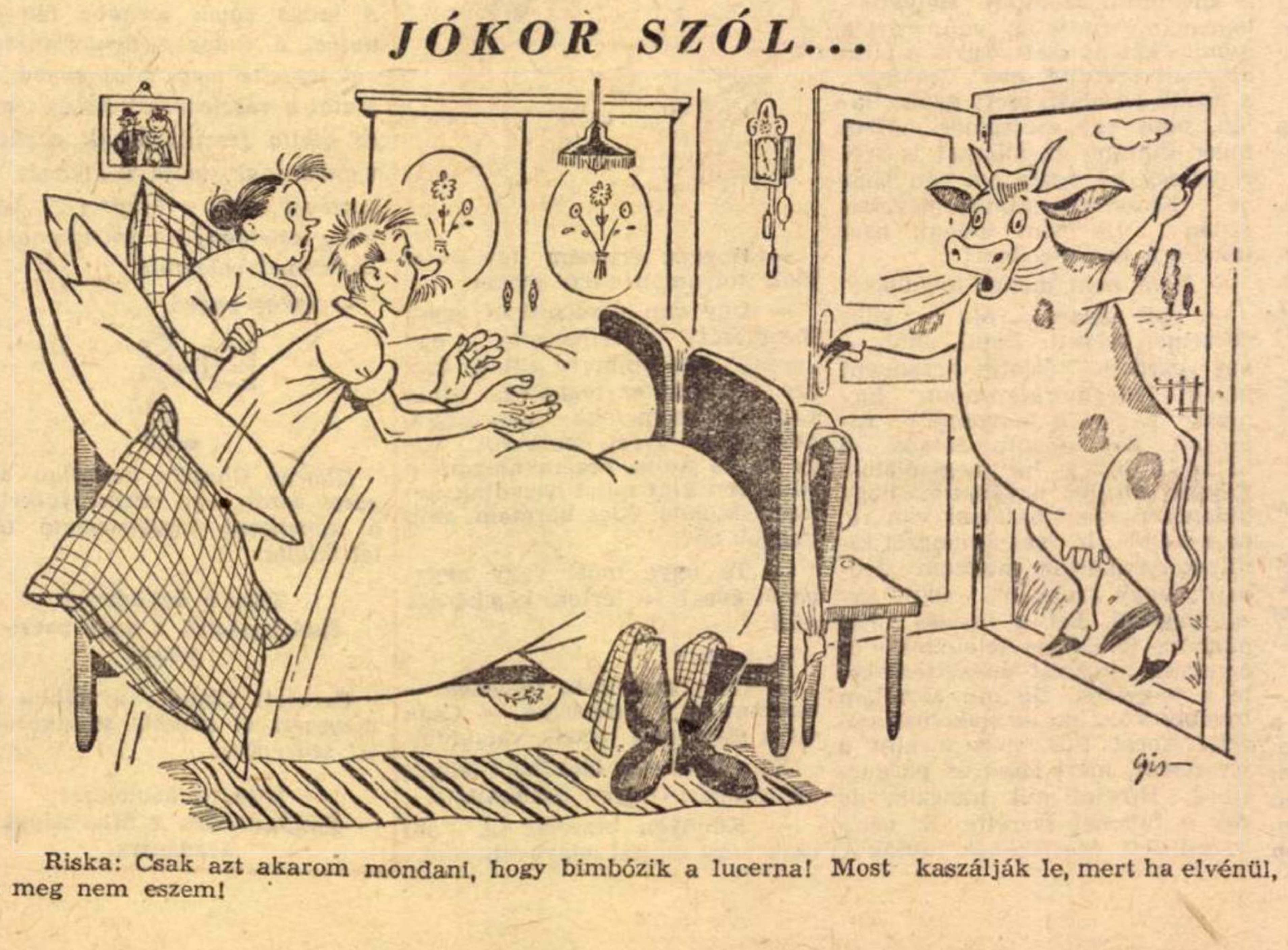

Riska: Csak azt akarom mondani, hogy bimbózik a lucerna! Most kaszálják le, mert ha elvénül, én meg nem eszem!

KÖZÉPKORI RANDEVÚ

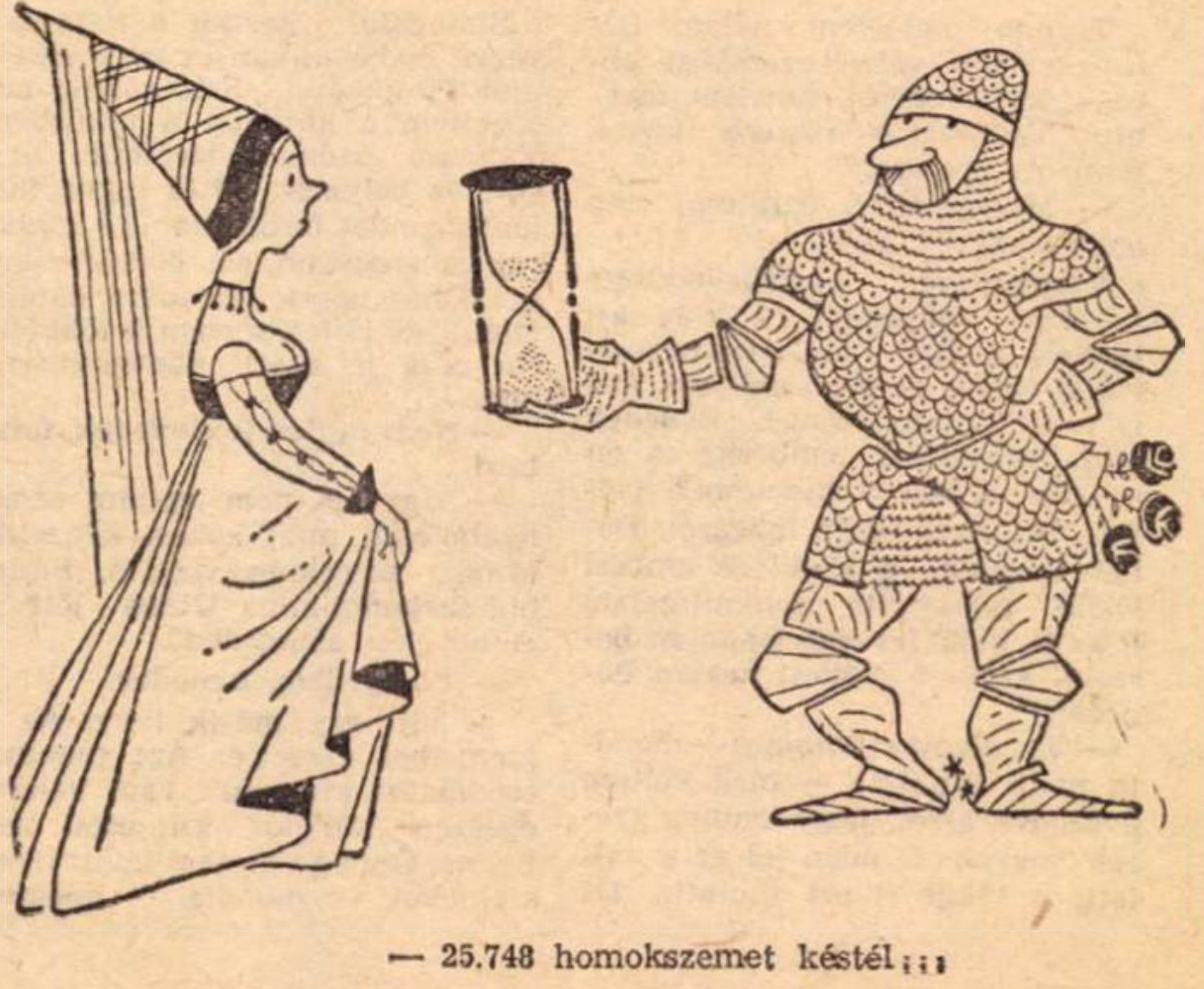

— 25.748 homokszemet késtél...

Készülődés a Mezőgazdasági Kiállításra

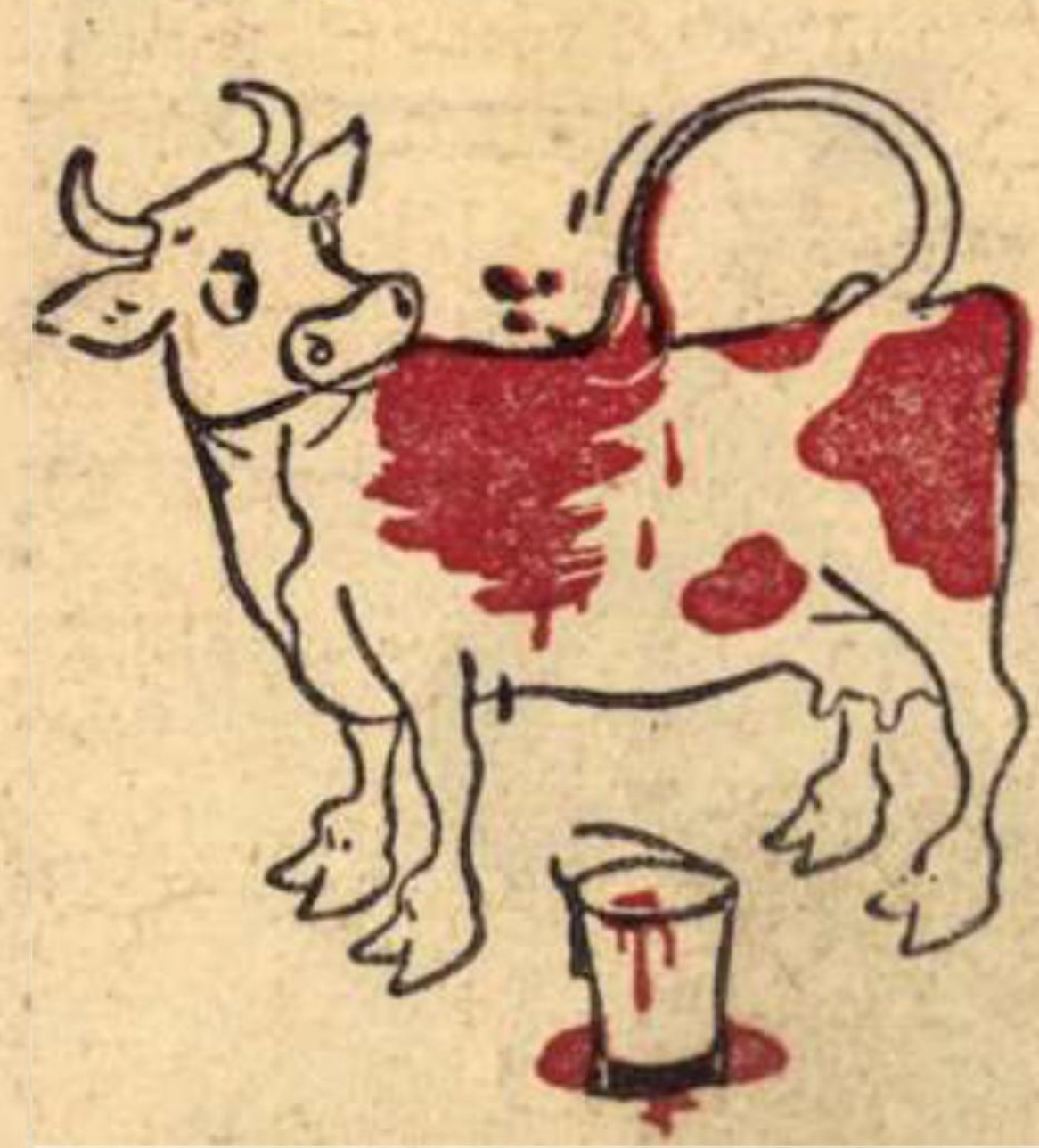

SZÉGYENLŐS TEHÉN

— Nem akarok ilyen foltosan a kiállításra menni...

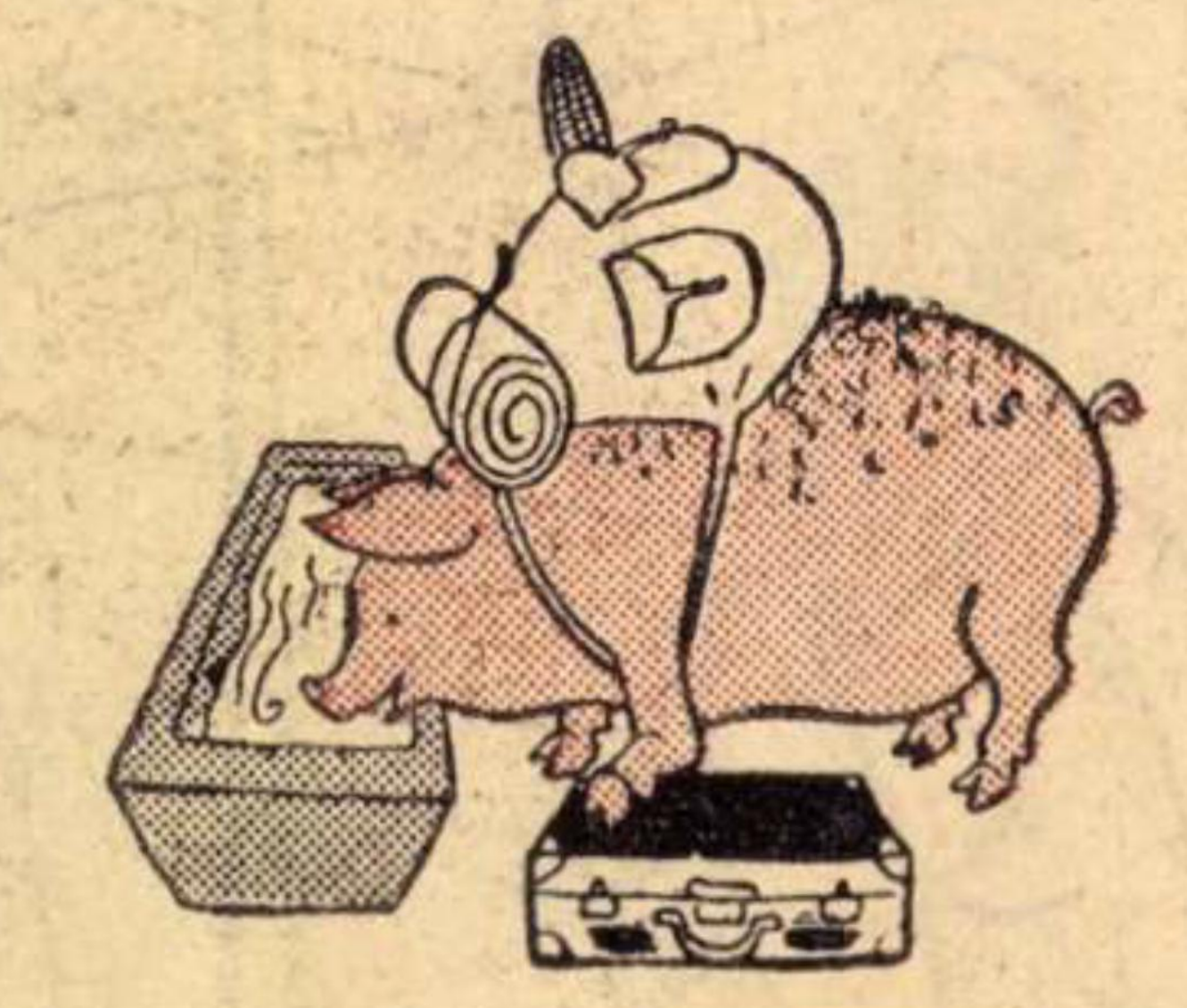

MOHÓ DISZNÓ

Indulás előtti utolsó tankolás.

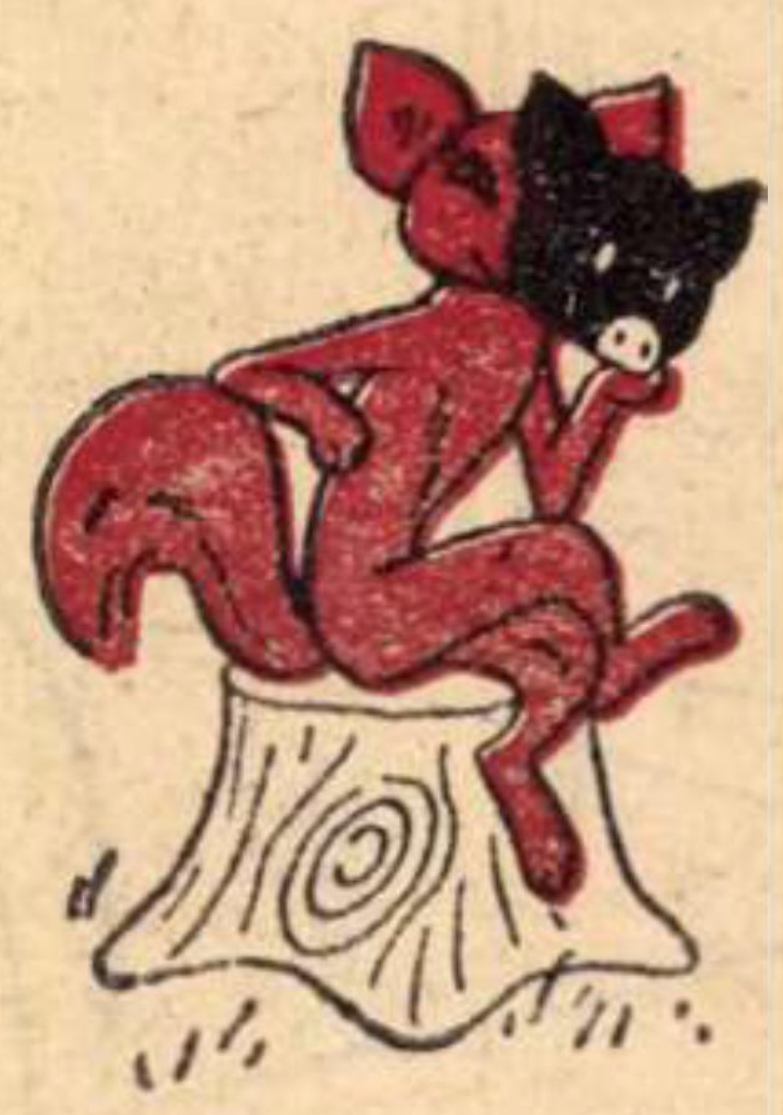

RAVASZ RÓKA

— Így talán én is bejutok...

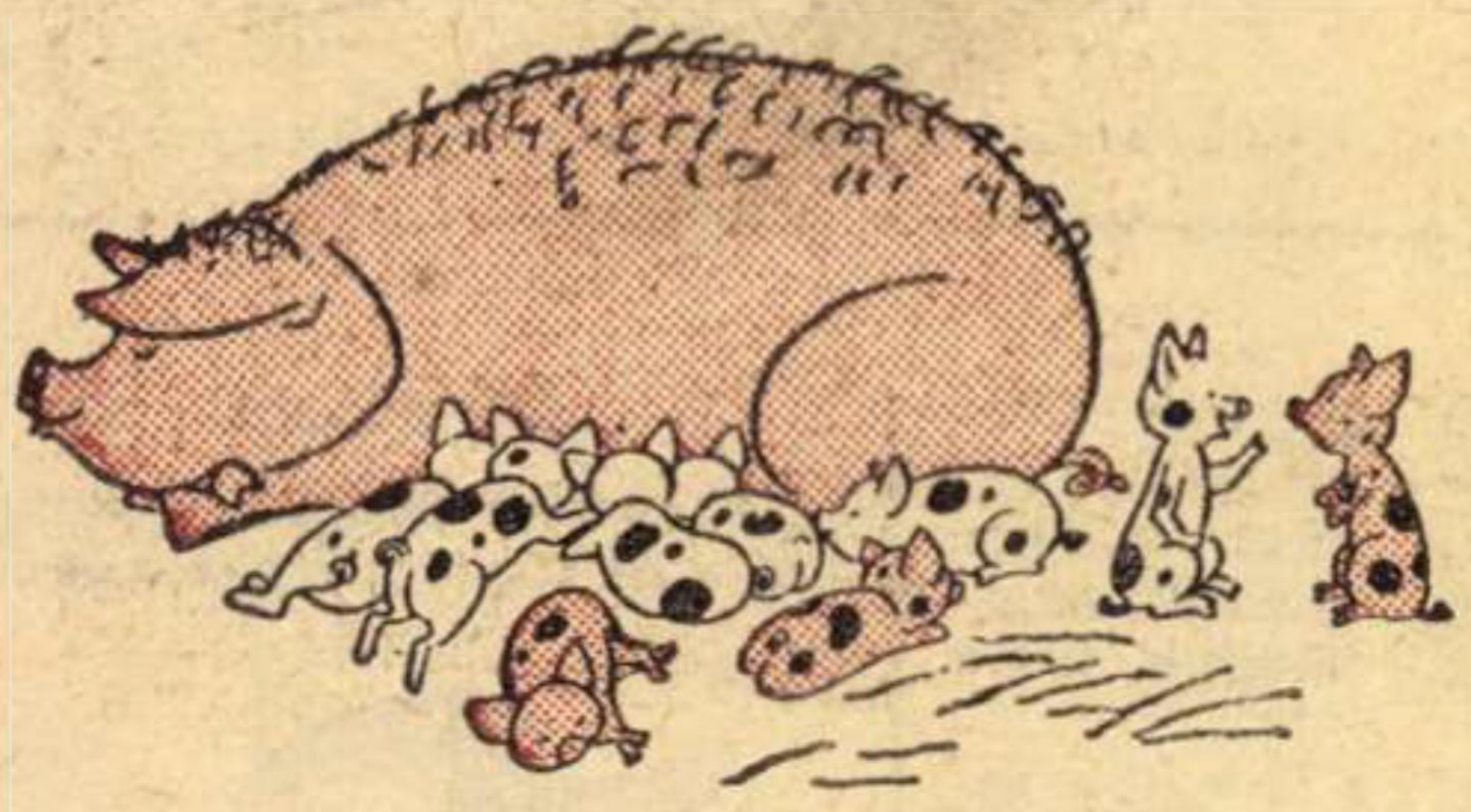

TÜRELMETLEN MALACOK

— Még hármat alszunk Röfike, aztán indulás...

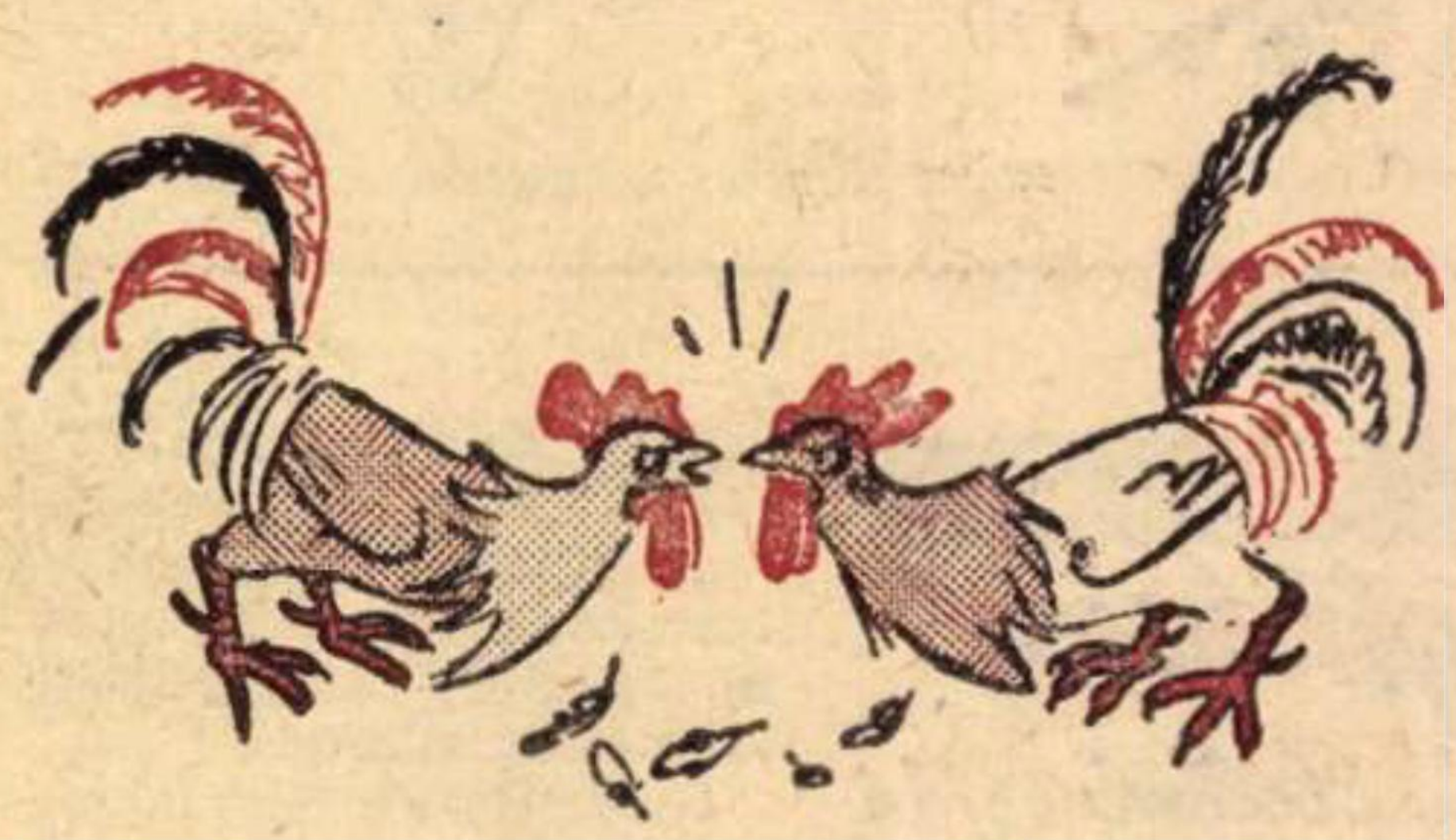

KAKASVIADAL

— Kettőnk közül csak az egyik mehet!

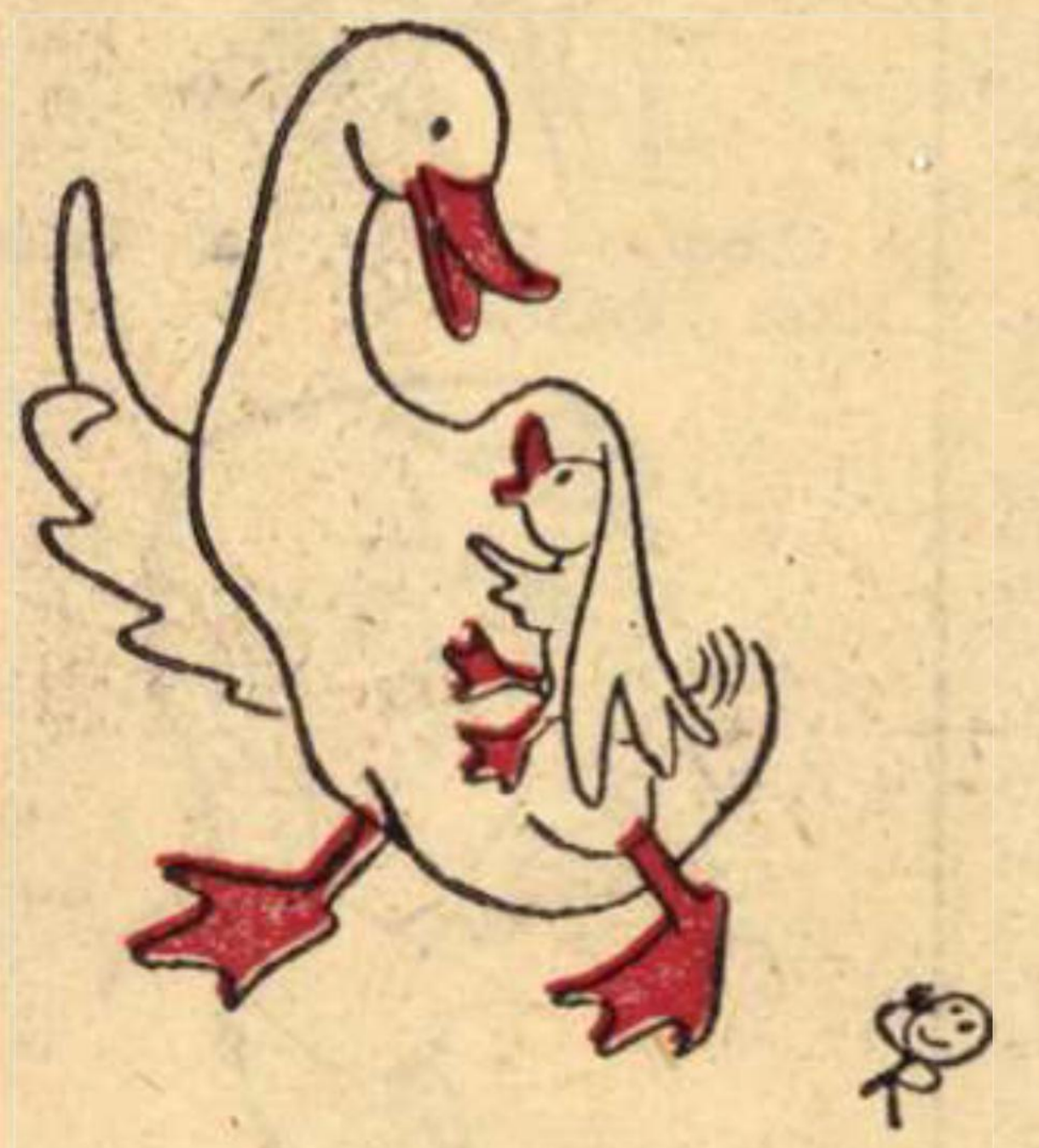

ÓVATOS MAMA

— Maradj csöndben, Hápika, különben nem tudlak becsempészni!

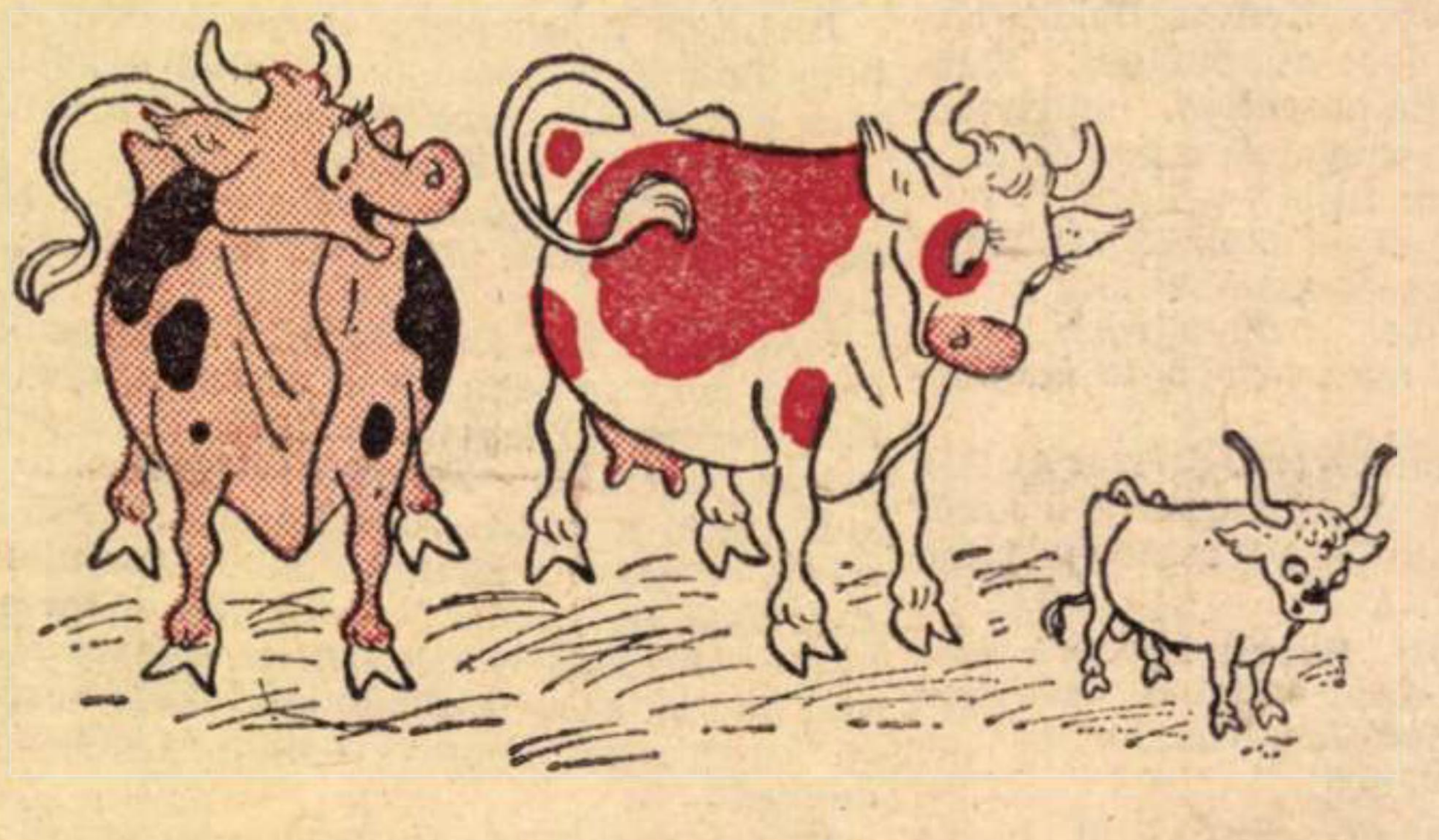

LEMARADT BIKA

Riska: Nézd, milyen kisfiú lett, mióta kiselejtezték!

Ez aztán a minőség!

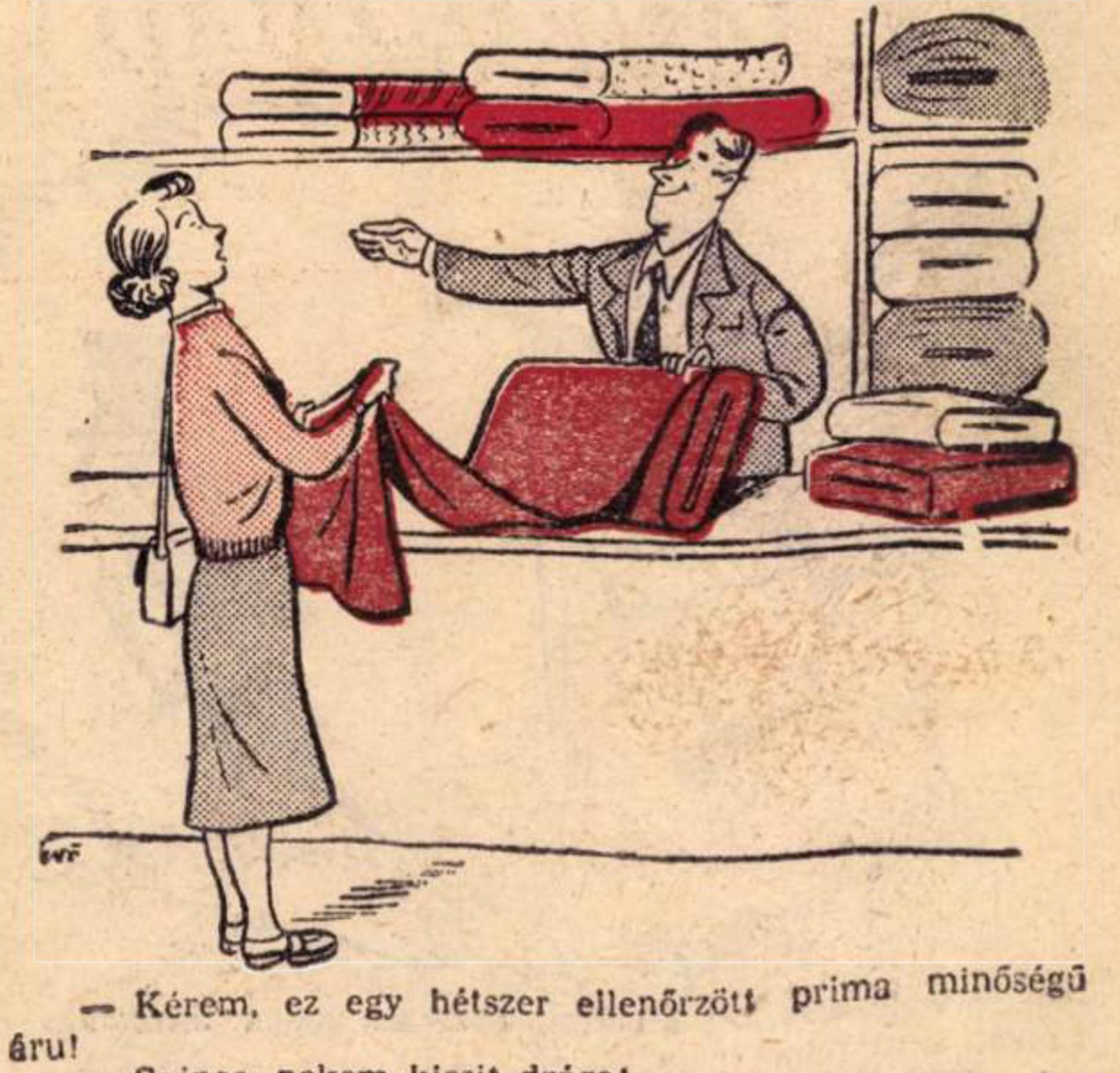

— Kérem, ez egy hétszer ellenőrzött prima minőségű áru!

— Sajnos, nekem kicsit drága!

— Tessék csak mutatni... Most látom, hogy szövéshiba van benne, leértékeltetjük...

A brüsszeli értekezlet zárójelentése

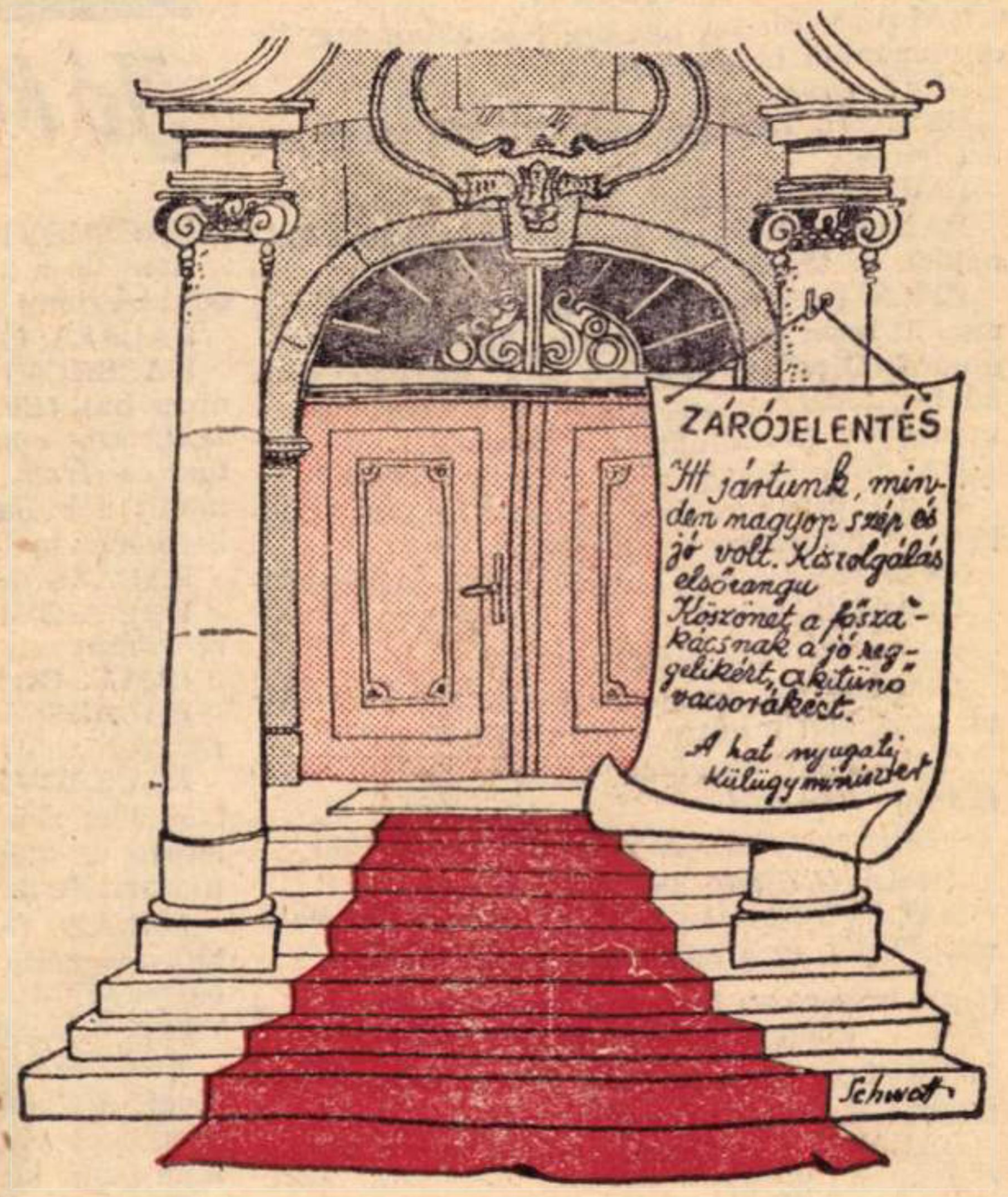
ZÁRÓJELENTÉS
Itt jártunk, minden nagyon szép és jó volt. Kiszolgálás elsőrangú
Köszönet a főszakácsnak a jó reggeliért, a kitűnő vacsoráért.
A hat nyugati külügyminiszter
Schwott

GÁDOR BÉLA:

Két meglett ember

Mennyire nem ismerjük embertársainkat! Nem hatolunk be lelkük mélyére s így nem is tudhatjuk, vajjon mi lakik bennük. Itt van például Benedek barátom, a világ legjelentéktelenebb embere, akiről eddig azt hittem, hogy olyan problémátlanul él, mint egy katicabogár. Hát nem így van, egyáltalában nem így van.

Tegnap megjelent nálam Benedek, leült velem szemközt abba a karosszékbe, amelyet meghitt vallomások részére tartok fenn, és így szólt:

— Mondd, édes barátom, szép ember vagyok én?

Könyörögve rámfüggesztette savószín tekintetét és leste ajkamról a szót. Mélázva néztem elálló füleit, de nem szóltam. Mit is mondhattam volna? Benedek csúf, girhes kis emberke és én mindig abban a hiszemben voltam, hogy ezt tudja magáról. Dehát mondom, a lélek, az emberi lélek! Lehajtotta semmitmondó fejét és halk, reszelős hangján beszélni kezdett. Vallott nekem Benedek.

— Tizenötéves koromig — mondta mély sóhajjal — meg voltam győződve arról, hogy csúnya gyerek vagyok. Minden jel erre vallott, a tükör is ezt mutatta. De azért voltak kételyeim. Némelyik lány kacéran vágott felém a tekintetével. Különösen Pimpike, nem tehetek róla, így hívták első szerelmemet. Tizenötéves volt egyszer együtt ültünk a kertben, alkonyatkor, nem volt senki a közelben. Már percek óta csendben voltunk, Pimpike félig nyitott szájjal előremeredt, én pedig őt néztem merően, úgy, hogy belefájdult a nyakam. Egyszerre megszólalt:

— Tudod, miért szeretlek én téged, Benedek? Mert olyan szép a hajad. Olyan lágy, olyan selymes...

Simogatni kezdte a hajamat, végre észbekaptam és megcsókoltam Pimpikét... Este sokáig nézegettem a hajamat a tükörben. Valóban szépnek találtam, lágy volt és selymes. Ettől fogva különös gondot fordítottam rá, gyakran megmostam, sőt pomádéztam is. Dehát persze Pimpike hamar elmúlt és jöttek sorban a többiek. Ne nézz le ezért, kedves barátom...

— Nem nézlek le Benedek, folytasd.

— Ugyanis nem voltam szoknyabolond, mint sokan képzelik. Mindig szerelmes voltam, Pimpi óta szakadatlanul. Utána jött... A neveket elengeded?

— Elengedem, Benedek.

— Jött egy másik lány. Az a szememet szerette. Azt mondta, csodálatos szemem van, valami egészen különös kifejezés van benne. Ő még sohasem látott ilyen szemeket — mondta — egészen az arcom szélén vannak és az ember attól fél, hogy leesnek. De nem, nem, ne essenek le ezek a gyengéd fényű, tiszta szemek — mondta — ezek már nem a tieid, hanem az enyémek, csakis, kizárólag az enyémek...

— Igy lettem büszke a szememre, majd a számra, amelyet már a következő szeretett. Helyesebben nem, nem is így volt, mert a számra két nő esett. Egyik a felső ajkamat szerette, mert „cakkos", a másik az alsót, mert gyámoltalan, mint egy csecsemőé. Nem fogod elhinni, az államat is szerette egy nő, mert erő van benne. Klasszikus állnak nevezte. Aztán... De nem tudom, nem unod-e a testrészeimet?

— Nem, nem, mondd tovább.

— Volt olyan is, aki a nyakszirtemet szerette hátul, ahol a haj végződik. Miatta hetenként kellett megnyiratkoznom. Egy másik megint a hangomért rajongott. Azt mondta, futkos a hátán a hideg, ha megszólalok. Egyszer pirulva bevallotta, hogy különösen nagy hatással van rá, ha a kettős „b" mássalhangzót kiejtem. Amikor azt mondom: „lobban", vagy „robban", úgy érzi, megőrül. Ezt a kedves nőt naponta felhívtam telefonon és érzelmes tangókat énekeltem bele a kagylóba. De mit soroljam tovább! Volt, aki az alakomat szerette, mert fiús, más megint a járásomat, mert lassú és párducszerű. Hihetetlenül hangzik, de egy a fülemet szerette. Ez nemrégen volt Mariskának hívták. Ő azt állította, hogy ilyen széprajzú fülkagylót, mint az enyém, még életében nem látott. Úgy is hívott: „szépfülű". Amikor szakított velem, ezt írta levele végére: „Csak egy dolog lesz nehéz, hogy el kell szakadnom a füledtől. Isten veled, te szépfülű".

— Érted most már, mit akarok kihozni az egészből?

— Hogyne érteném. Igy lettél idők folyamán szép ember.

— Úgy van. Lassacskán egyes megdicsért testrészeim egy „egész" szép emberré álltak össze. Igy volt ez tegnapig, amig Lujzika szemembe nem vágta, hogy nem szeret, mert rút vagyok. És azóta nézem magam a tükörben. Hát mind hazudtak nekem? Mondd, édes barátom, szép vagyok én?

— Te ugye most vagy negyvenöt éves? — tértem ki a kérdés elől

— Igen.

— Nem vagy szép Benedek — vontam le a tanulságot. — Csak az a szép, ami tetszik valakinek.

Ez a bölcseség láthatóan letörte Benedeket. Irigyen felsóhajtott:

— Könnyen beszélsz te, aki csak most múltál negyvenhárom...

A humor könyvéből

Eötvös Loránd, a világhírű magyar tudós, az akkoriban divatos spiritiszta szeánsz kellős közepén erkezett egy társaságba. A szoba egyik sarkába félrevonulva, a tudós elfogulatlanságával figyelte meg, mint enged az asztal a rátelepedett kezek meg az alatta feszülő lábak együttes nyomásának, majd a szeánsz végeztével arra a kérdésre, hogy mi a véleménye a spiritizmusról, két szóval válaszolt:

— Okos enged.

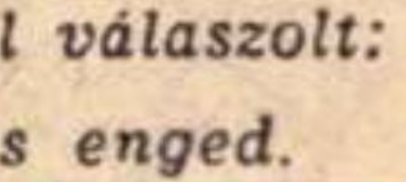

Charlie Chaplin amerikai utazásai során, egy vasúti fülkében a következő figyelmeztető táblát találta:

Tilos a dohányzás!
Emlékezzetek a nagy prérítűzre!

Ez alatt Chaplin új táblát helyezett el alábbi, sajátkezűleg írt szöveggel:

Tilos a köpködés!
Emlékezzetek a Mississippi áradására!

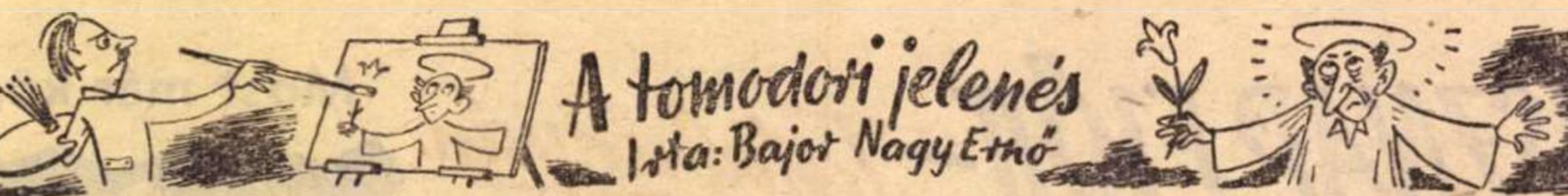

A tomodori jelenés

Irta: Bajor Nagy Ernő

Rorariusz, az egyházi festő már a bemutatkozásnál rájött, hogy ideális modellre akadt. A név — Orgonás Kelemen — maga is hordott magában valamit a templomok muzsikájából és a lélekharangok panaszos szavából. Az ember pedig, aki ezt a nevet hordozta, nyurga volt, merengőtekintetű, szomorúszemű, úgy lengte körül a bánat, mint oltárképeket a tömjénfüst.

Igy lett Orgonásból Rorariusz kedvenc modellje. Rövid másfél év alatt egymásután ihlette a Naimi ifjú, a jobb lator, a feleszmélő Saul és olajba főtt Szent János megfestésére. Legutóbbi művében — a tomodori egyházközség számára festett mellékoltárképben — Orgonás Kelemen pompásan személyesítette meg Páduai Szent Antalt

Bár ne személyesítette volna!

Mert Orgonás, végképp szakítva kucséber multjával, azzal kelt fel egyik reggel budai albérleti szobájában: megnézi, elég mély áhítatot kelt-e a hívőkben Tomodoron a róla készült Szent Antal festmény.

Délután négy óra volt, az ebédutáni mosogatás és a litánia kezdete közötti idő, mély falusi csend és ünnepnapi álmosság, amikor belépett a tomodori templomba. Szerencséje volt. Éppen egy dédanyakorú mamóka térdelt imádságos buzgósággal a Szent Antal kép előtt. Megindító volt a látvány, amint a liliomokkal ékesített festmény és az imádságos asszony között visszaverődtek a templom tiszta kövén a napfény dárdái. Orgonásból, ha lett volna benne még, feltétlenül sietve elszáll minden alantas indulat a pillanat nagyszerűségében. S ami azután következett! Az asszony felvetette tekintetét, rácsodálkozott a szoborként álló férfire és akaratlanul kitört belőle:

— Jóságos Is[illegible] Maga ... Szent Antal.

Orgonás ritkuló hajához kapott, amibe már tonzurát vágott az idő.

— Nyugodjék meg néném — majd rövid gondolkodás után, hogy mégse zökkentse ki a kegyes hangulatból, így folytatta — én csak szerény, névtelen szolgája vagyok az Úrnak.

Tapasztó néni, mert vele esett meg a dolog, nem hagyta magát lebeszélni.

— Csak látomással ajándékozott volna meg az ég?

Azzal már emelkedett is föl és előre nem látható heves mozdulattal ragadta meg a modell ballonruháját, mint ama Bibliabeli Tamás érintette a szent sebeket és utána örvendezve felkiáltott:

— Jól láttam, nem képzelődés ez! Te vagy Szent Antal Pádua városából és megőrzöm szívemben a jelenés nagy titkát.

Szépen beszél a néni — mélázott el Orgonás, de utána meghökkenve látta, hogy az öregasszony sietős léptekkel igyekszik a sekrestye felé és pillanatokon belül negyedmagával tér vissza.

Tajti, az egyházfi jött az élen, aki egy kicsit a plébános helyettesének is tekintette magát

— Laudetur — üdvözölte az egyházi emberek köszöntésével Szent Antal földi mását. — A főtisztelendő plébános úr szabadságon van.

— In aeternum — biccentett szórakozottan Orgonás, de ami azután következett, azonnal felrázta. Két asszony egy-egy tizest csúsztatott diszkréten a zsebébe, mondván, hogy mit bíbelődjék a Szent Antal-persely felnyitásával, amikor személyesen is átveheti.

Ez volt a döntő pillanat. Úgylátszik, mégsem múlt el nyomtalanul a pesti kávéházak éjszakai életében kucséberséggel eltöltött két évtized Orgonás fölött. Észrevette, hogy nem is olyan rossz az, ami itt vele történik Sokatmondó mosollyal és megfelelően halk hangon a legnagyobb titoktartásra szólította fel a híveket és amikor azok kinyilatkoztatást kértek tőle, sejtelmesen azt válaszolta:

— Ha akad igazszívű ember, ki hajlékába fogad, annak lelke holnapra felmelegedhetik az igazság tüzénél.

Hogyne akadt volna! Hárman is verekedtek érte, melyiküknél szálljon meg.

És milyen az asszonyi titoktartás! Másnapra vagy húszan tudtak már a dologról. Reggel nyolc tájban meg is érkezett hozzá az első hívő, bizonyos Köteles Menyhértné. Egy pár rántanivaló csirkét hozott és az együgyű szívnek azt a kérdését:

— Kedves jó Szent Antal, nem nehéz ez a szentélet? — és ránézett szelíd borzongással.

— Nem az a nehéz, hanem, hogy minduntalan csodát kell tennem — erőltette panaszosra szavát a szent hírbe keveredett férfiú.

Az asszony arcán piros rózsaként gyúlt ki az öröm és reménykedés:

— És vajh nálunk is cselekszel majd csodát?

Orgonás mélyen elgondolkodva, csak sokára válaszolt:

— Hát ... esetleg ... valami egészen kicsit.

— Mit?! — röppent föl a kérdés sürgető kíváncsisággal.

— Olyant, amilyenre szükség lenne. Te, leányom — fordult a nyolcgyerekes anyához — mit kívánnál tőlem?

Csodálatos pillanat. A népmesék nagy jelenete jutott az asszony eszébe, amikor megvalósulnak a legvágyottabb álmok.

— Hát teszem, hogy akkor esne, amikor szükség van rá — tör ki Kötelesnéből az örök paraszti kérés.

— Az nem nagy dolog, rövidesen esni fog — nézett fel a haragos felhőjű égre Orgonás és biztonság kedvéért arról is meggyőződött: a nyárfa levelei már tapsoltak a készülő viharnak.

Az asszony érezte, hogy meghitt viszonyba került a szenttel, vagyis kivételes személlyé vált a faluban. Ez bátorította fel az újabb kérdésre:

— S mondd, másutt milyen csodákat cselekedtél?

Fogas kérdés volt, de nem olyan embernek, mint Rorariusz egyházi festő modellje.

— Legutóbb Ausztriában egy bizonyos Linkné nevű asszonyt, aki nevetőgörcsben szenvedett, kézrátétellel meggyógyítottam.

— Óh, áldott kéz ...

Orgonás látva a hatást, még teljesebbé akarta tenni azt:

— Azóta az az asszony akkor sír, amikor éppen eszébe jut — mélázott el álmatagon.

És most már magától beszélt soha nem képzelt csodákról. Hogy egy kalapravaló téglaport szórt szét holdtöltekor egy olasz mezőn és reggelre azon a helyen száz luxusvillát találtak a parasztok. Vagy hogy egy asszony megkérte: gyógyítaná meg részeges urát.

— Ránéztem, érinteni hagytam köntösöm szélét — vetett egy futó pillantást jólvasalt, hasítotthátú kabátjára — és az ember azonnyomban úgy megtisztult, hogy csak akkor iszik bort, ha kínálják, ha előtte van, vagy végső esetben ha alkalma adódik rá. Építettek is ott tiszteletemre egy kápolnát — mondta szerényen.

Közben lassan megeredt az eső.

— Megtörtént a csoda! — vetett lobot Kötelesnében az értelem — De nem lehetne végleg beosztani azt úgy, hogy a jó napos idő vegyest legyen a csendes esővel?

Orgonás Kelemen feddő tekintettel mérte végig a nyilvánvaló mohóság miatt:

— Azt meghiszem. De az ilyen időt már régen elígértem az indiaiaknak.

Aztán mégiscsak megszánta és hozzátette:

— De ha igyekszik az egyházközség, ki tudja, mi történhetik még itt.

És lassan, rendbe megígért csendes esőtől kezdve mindent. Mert gyengeszívű ember volt, nem nézhette az asszonyi szomorúságot.

A falu megtelt csodavárással, Orgonás szállása pedig rántanivaló csirkékkel, tojással megrakott szakajtókkal, mézesbödönökkel, friss sütemények jó illatával.

Ment volna rendesen a dolog, egy kicsit titokban, féligmeddig nyiltan, ha ...

Az volt az egésznek az oka, aki a borok maligánfokát kitalálta. Vagy ha már kitalálta, nem gondoskodott arról, hogy Orgonás megtudja, mi a különbség a zsuplének becézett körúti borok és a tomodori hegyek tizenöt maligános bikavadító borai között. Mert ha ezt tudja, harmadnap reggel nem vedel be éhomra a falu tiszteletreméltó vendége egy liter ajándékba hozott óbort De ő bevedelte és pillanatok alatt elveszítette a szentekre kötelező szerénységet.

Kilenc óra tájban Sólyomné egy szakajtó tojással állított be hozzá. Ami igaz, igaz, a tyúkok nem nagyon tettek ki magukért, aprócskák voltak a tojások. És a bortól nekihevült szent ember akaratlanul is ilyeténkép bírálta meg ezt a tényt:

— Hallja, van képe ezzel ideállítani? Biztos a felvásárlóhoz vitte a javát, maga vén boszorkány!

Sólyomné, aki mellesleg még menyecskének tartotta magát, nem tudott hová lenni az ámulattól.

— De hiszen inkább idehoztam ... csakhogy meglegyen a csoda — és kökénykék szeme békítő sugarát Orgonásra vetette, hátha a szentben is felébred, ha más nem, a férfibecsület.

De a mi emberünkre a legszebb mosoly sem hatott. Tudta, ha szent az ember, pipafüst neki az asszonynépség.

— Ebben az aláváló faluban az eső volt az utolsó csodám ...

Sólyomnén az első pillanatban átdidergett a rémület. Mert akkor tulajdonképpen ő most szerencsétlenné tette a községet. Aztán gyámoltalanul kikottyantotta:

— Az eső? Jéggel vegyest jött mifelénk. Öt éve nem volt olyan kárunk, mint abból a csodából.

No, erre még egy szelíd gesztenyefa is indulatba jött volna, nemhogy olyan valaki, akinek fejében ott istentelenkedik a liternyi tizenötmaligános bor.

— Majd teszek veled csodát — fordította üvöltve tegezésre a szót Orgonás az udvar legközepén. Belemarkolt a szakajtóba és egymásután vagdosta a földhöz a tojásokat

— Nesze te föld, ilyen szemetet hoznak ide nekem. Kóstold, idd, zabáld! — és váratlanul olyat káromkodott, hogy még a kútvödör is belepirult.

Sólyomnét a kocsmajáró korhelyektől számtalanszor hallott durvaság visszazökkentette köznapi hangulatába:

— No, szép kis szent maga! — és rántotta volna maga felé a szakajtót — ocsmány szája van, mondhatom.

Orgonás meg vissza, hetvenkedő dühtől remegve:

— Te utolsó! Majd megtanítalak, hogyan beszélj egy szenttel;

A tanítás első jeleként pofon akarta vágni az asszonyt.

Ilyen kiáltozás azonban nem fér meg a léckerítés mögött. Éppen arra ballagott a különben is mindig méreggel bélelt Balla Péter. És mégiscsak hinni kell a csodákban, mert Péter bátyánk kezében esztendeje nem volt járomszög, de most éppen volt. Volt és éppen igazságtételre tartotta különösen alkalmatosnak.

Rámordult mogorván Orgonásra.

— Jó hogy tudom, hová vitte az én feleségem is tegnap azt a negyven tojást ...

Rorariusz kedves embere mondott erre egy fellegszakajtó nagy istentelenséget, ami még bizonyosabbá tette a legeltetési társulat elnökét igazában.

Voltak már vagy húszan is a kerítésnél, amikor Orgonás először bődült el a fájdalomtól. Tehát kár is tagadni, a járomszeg még mindig korszerű eszköz jogi viták eldöntésére. Balla Péter bátyánk benttermett az udvaron és rövid, de becsmérlő szavakkal gazdagon fűszerezett viadalban csapott össze Tomodor nagyrabecsült vendégével.

Becsületére legyen mondva Orgonásnak, a következő percben pompás mozdulattal vetette át magát a kerítésen. Jó érzékkel kapta el fejét az utána röpködő féltéglák elől és olyan gyorsan érkezett meg a vasútállomáshoz, hogy futtában arra gondolt: mennyivel tehetségtelenebb fickók futkosnak össze-vissza az atlétikai versenyeken.

Félóra mulva már csak egy gondja volt: miként szedje rá a kalauzt, hogy jegy nélkül utazhasson Pestig.

Az ügyben egyedül Rorariuszt, a jámbor festőt érte veszteség. Néhány nap mulva fenyegető hangú levelet kapott a tomodori egyházközségtől, amelyben arra szólították fel, hogy haladéktalanul és térítésmentesen fesse át a Szent-Antal képet, mert mégiscsak méltatlan egy ősi község lakóihoz, hogy egy széltoló képmását tiszteljék.

Mit tehetett a derék ember, még aznap útnak eredt és ráfestette Szent-Antal képére az öreg Balla Péter arcvonásait. És ebben Tomodoron már senki sem talált kivetni valót..

ÉPP IDEJE!

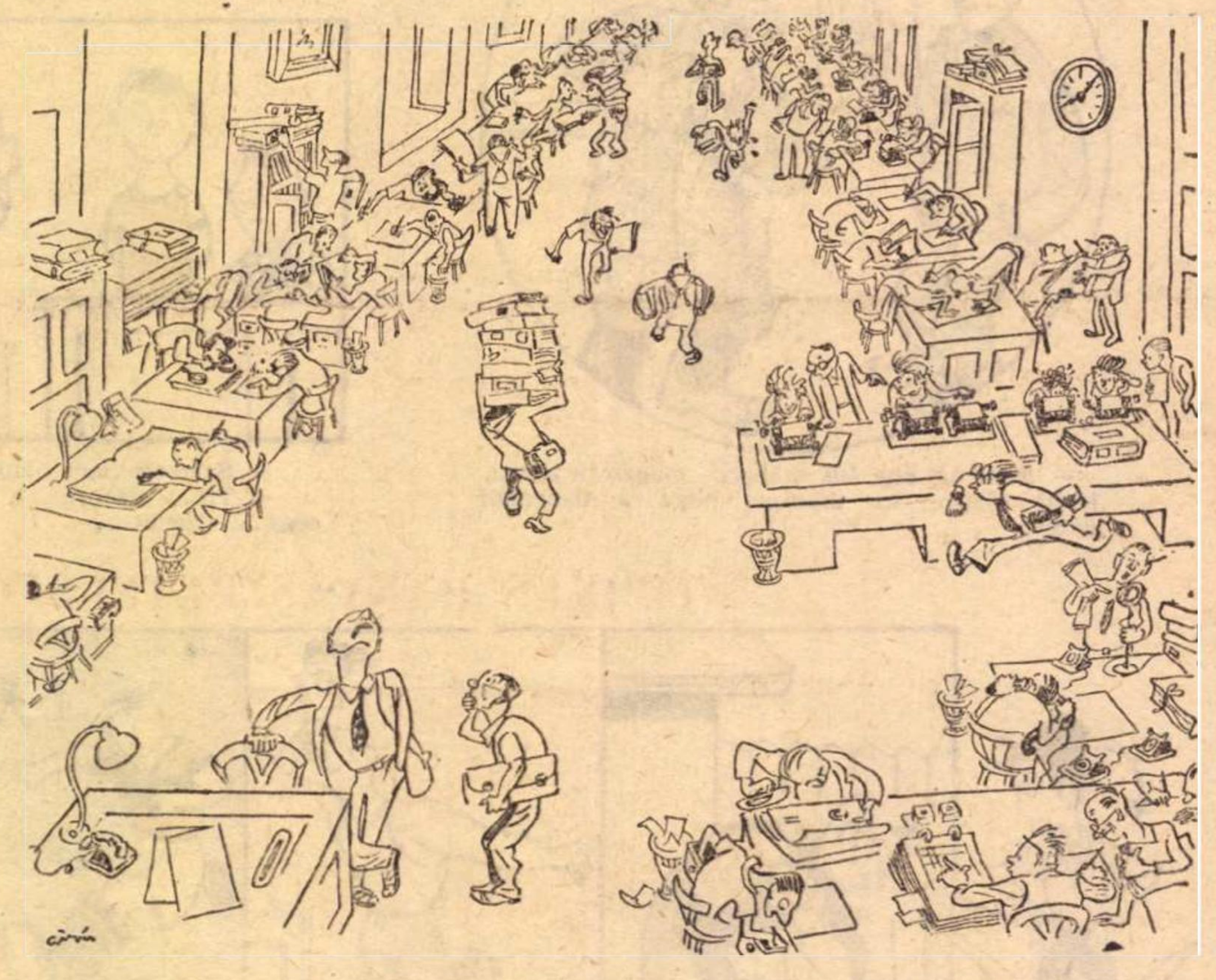

— Ezt a hatalmas hivatalt én szerveztem, még tavaly nyáron!
— Minek?
— Azt még csak most fogjuk eldönteni ...

Őszibarack-szüret a legifjabbaknál

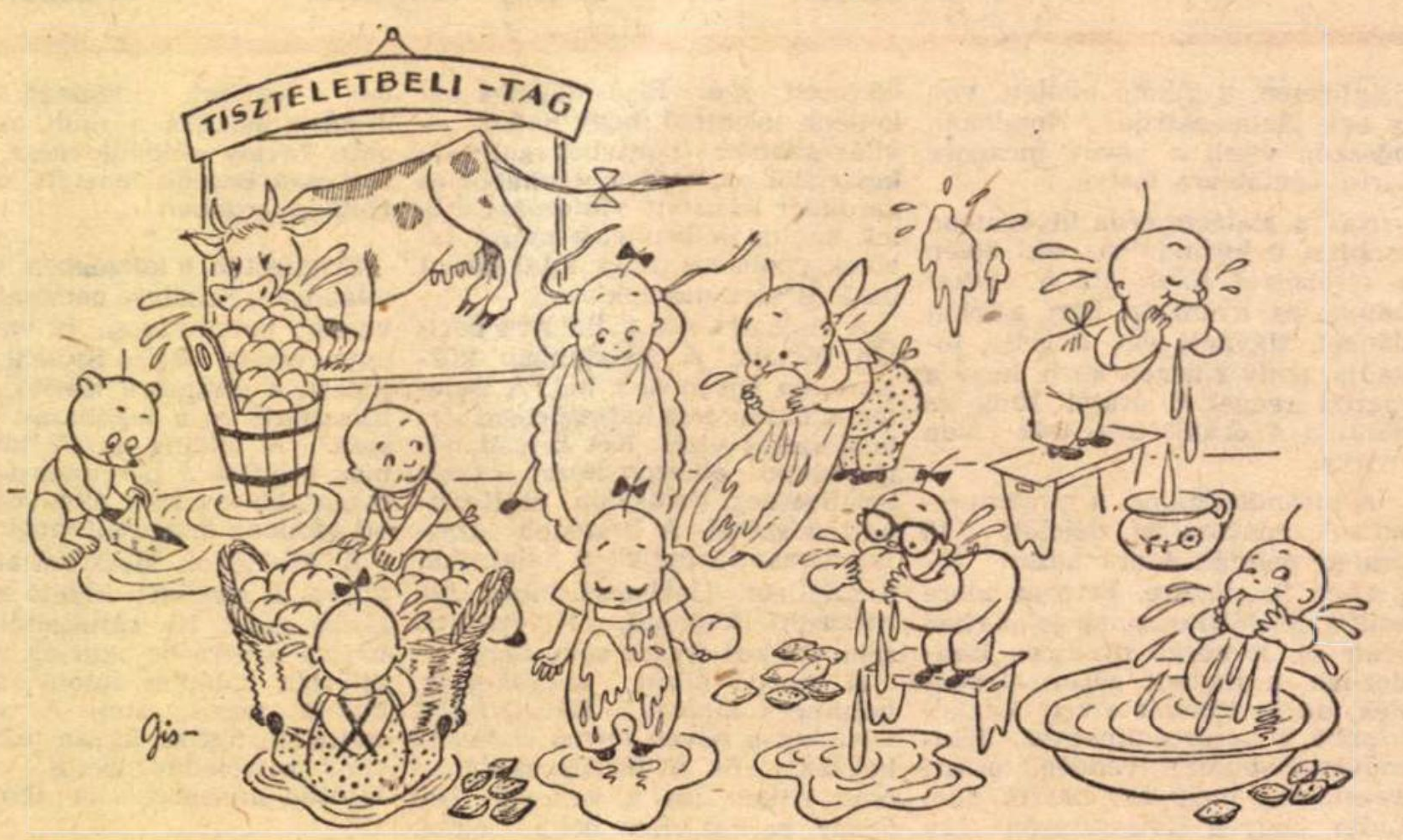

A BÁNYÁSZNAP ELŐTT – Tatabányán

Különös ragadozók az oroszlányi őserdőben

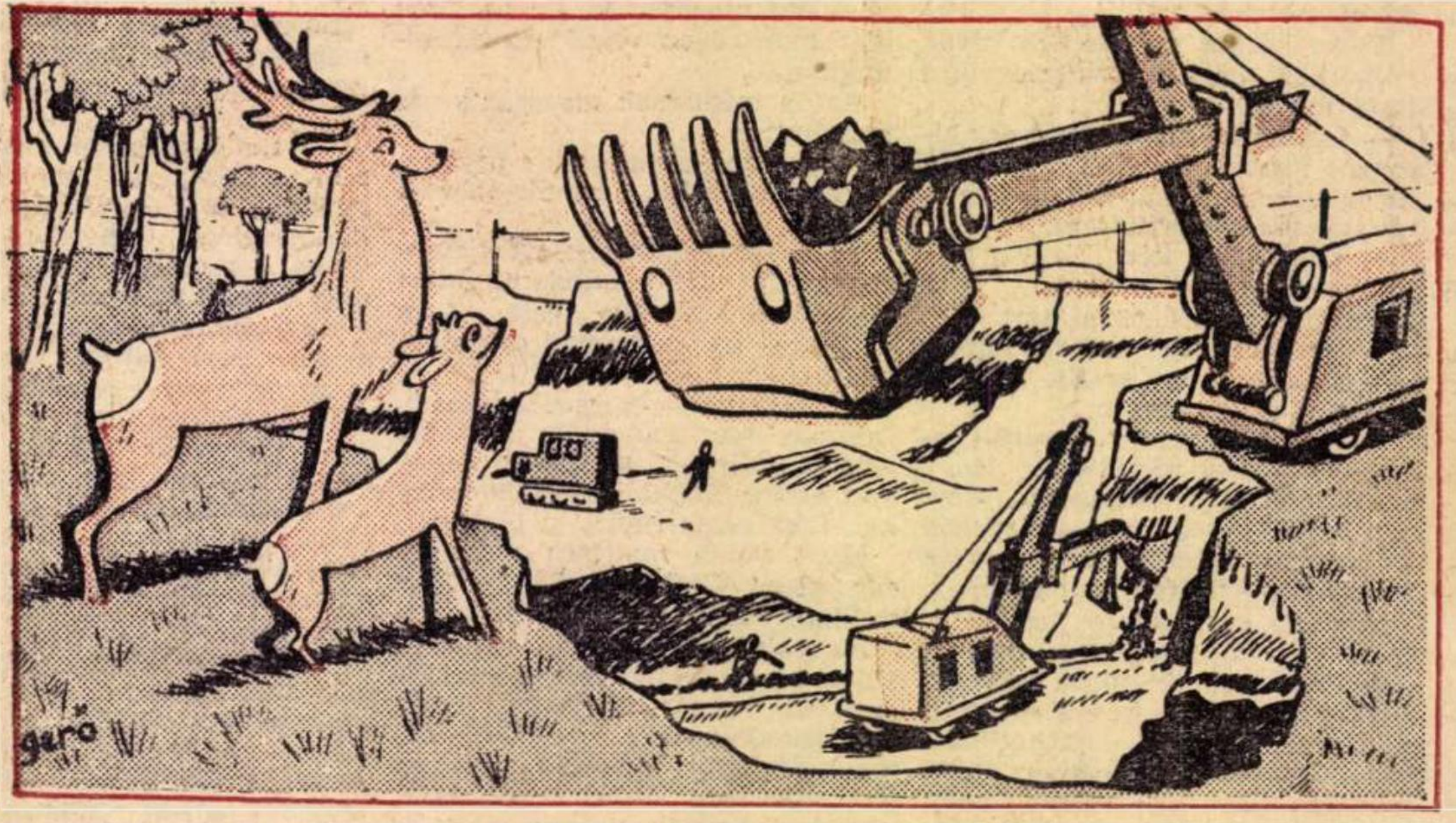

Kisgida: Gyerünk innen, apu, félek, hogy ez a ragadozó megesz!
Szarvaspapa: Nem ragadozó ez, fiam, hanem kotrógép és nem a szarvast szereti, hanem a szenet...

Most már könnyen beszél

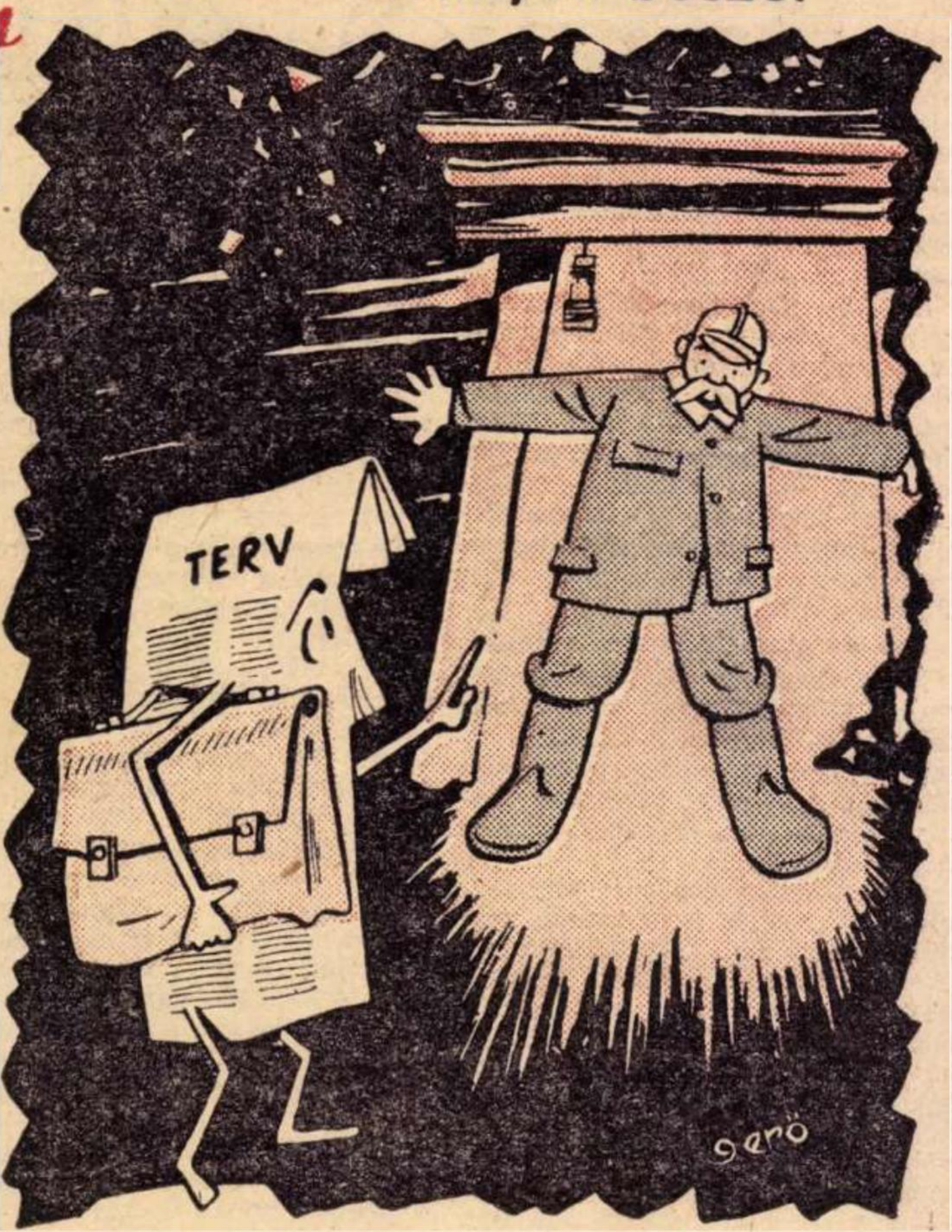

Terv: Jöttem az adósságot behajtani!
Öreg Tata: Azok az idők már elmultak, édes fiam, Tatabányának nincsen adóssága.

Az oroszlányi külfejtésen

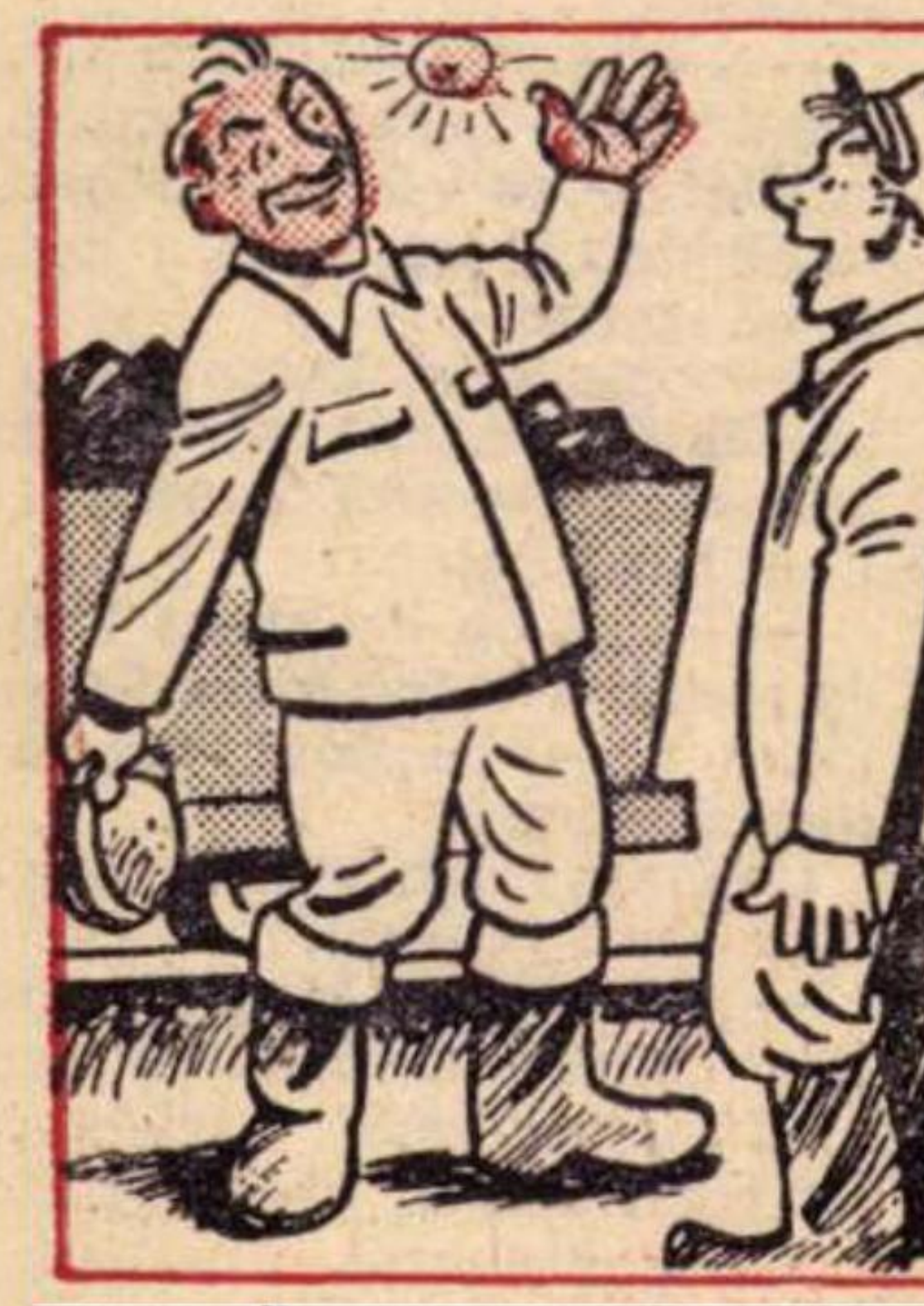

— Öregem, negyven éve vagyok bányász, de ma olyasmi történt velem, ami még soha.
— Micsoda?
— Lesültem!...

Nem a látszat csal!

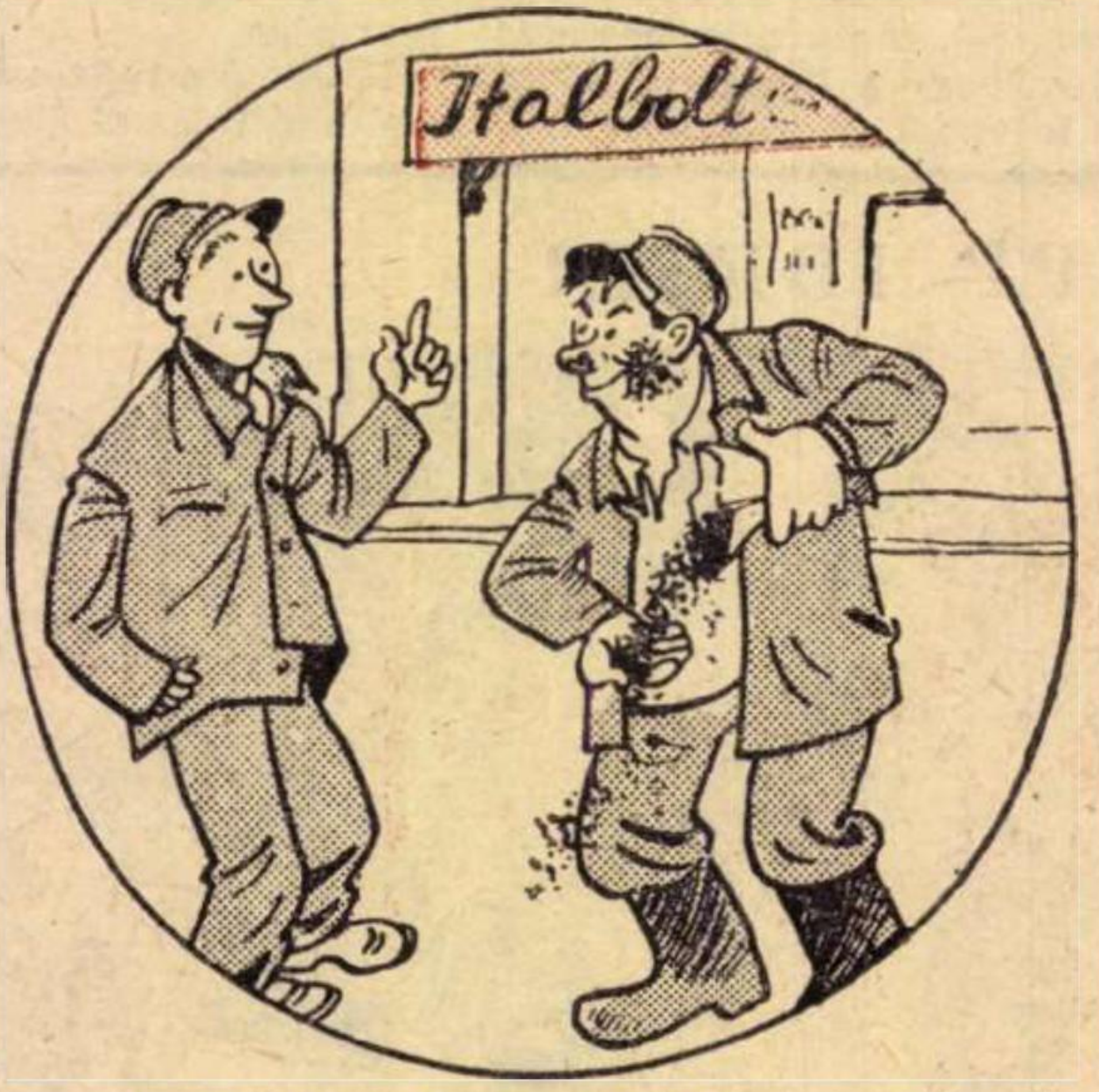

— Nem árt egy kis szénport magamra kenni, hadd higgye az asszony, hogy a bányából jövök...

A bányász-iskolában

A tizenhármas aknát a babonás bányászok „Síkvölgyinek" mondják.

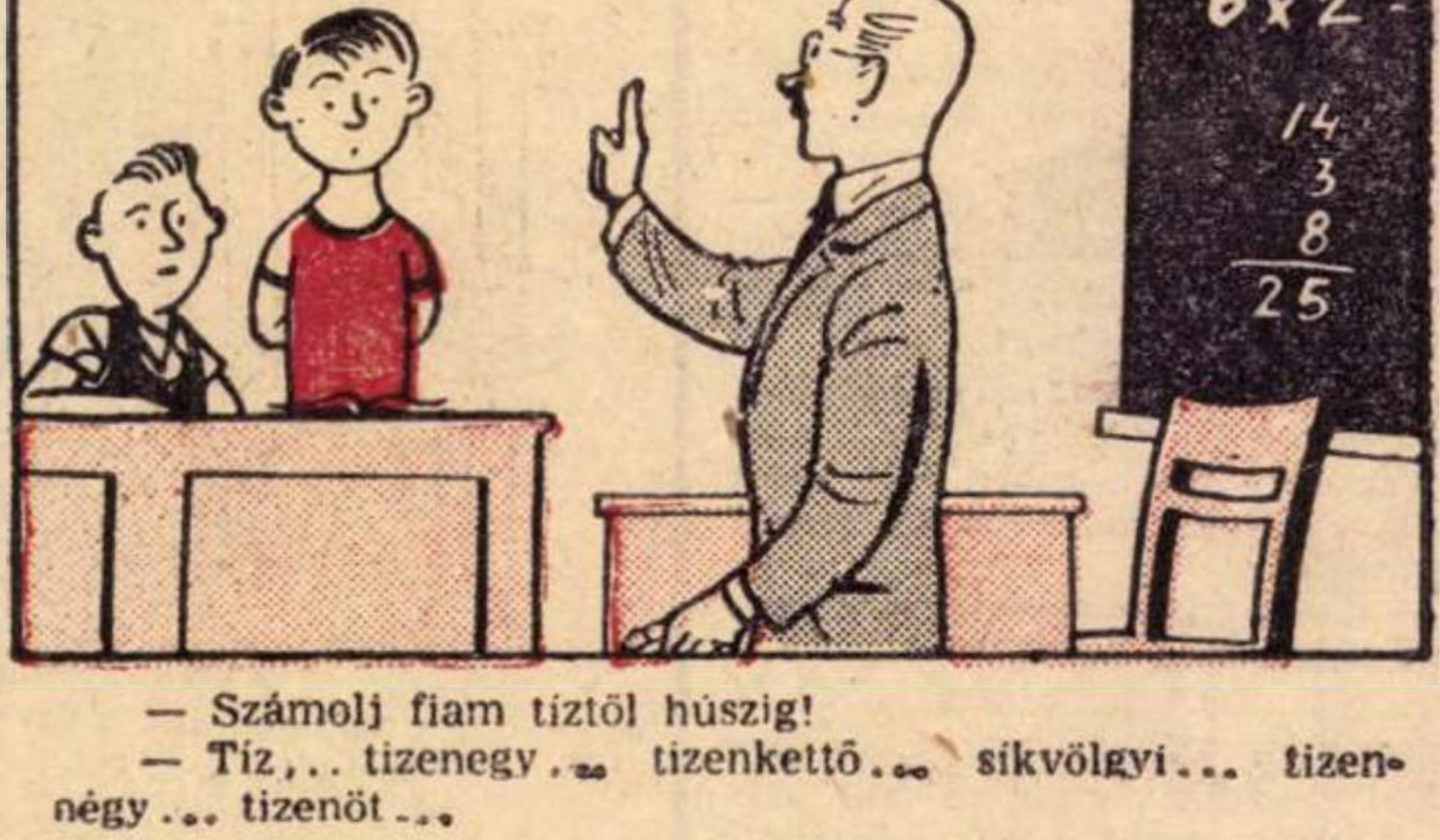

— Számolj fiam tíztől húszig!
— Tíz,.. tizenegy... tizenkettő... síkvölgyi... tizennégy... tizenöt...

ÉRTHETŐ

Az oroszlányi külfejtés büféjében nincsen enni- és innivaló.

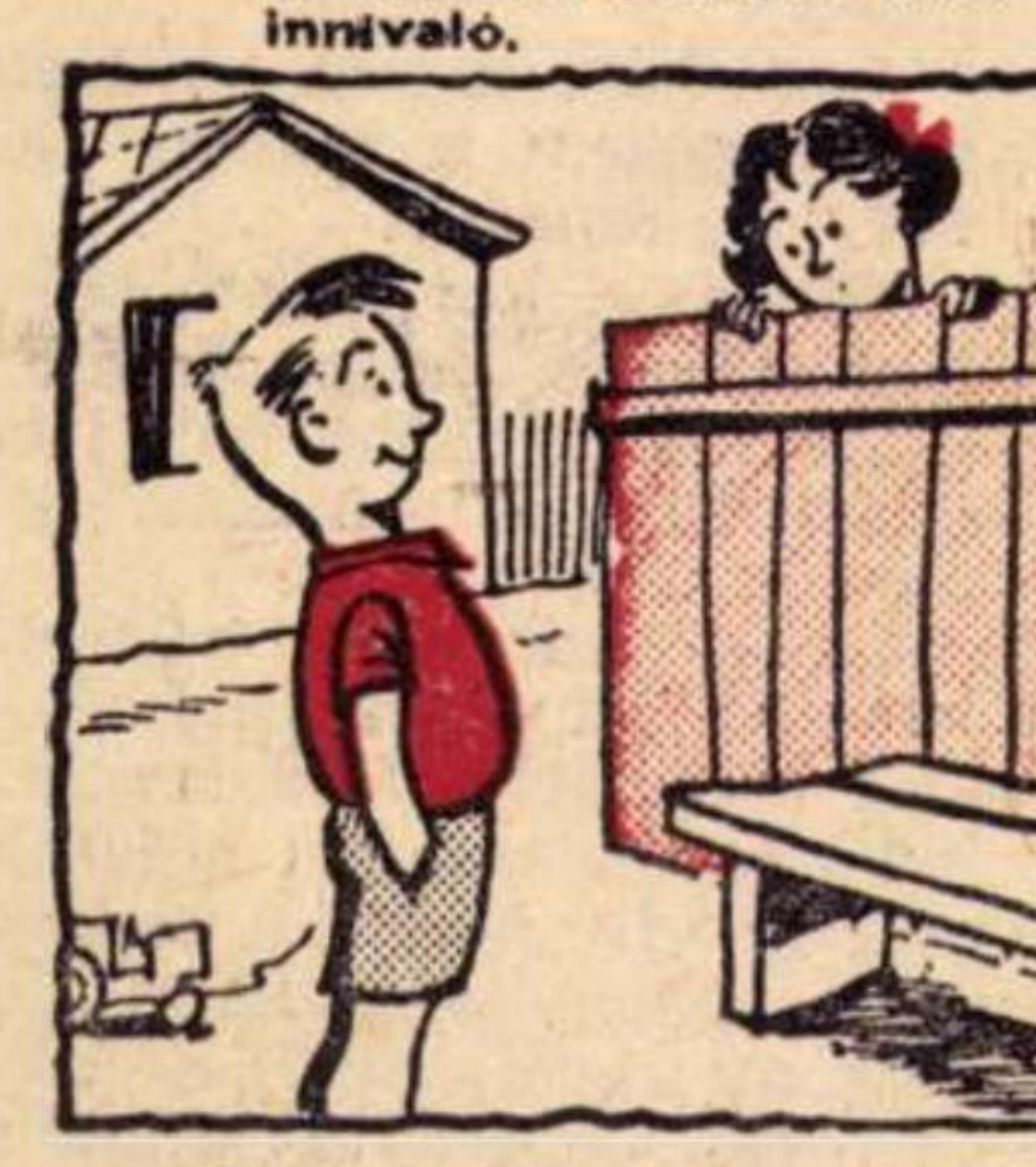

— Tudod, Bözsi, ha megnövök, csak az oroszlányi külfejtésnél leszek bányász.
— Miért? Félsz a föld alá menni?
— Nem, de ott a büfében csak savanyúcukrot kapni...

TIPIKUS BÁNYÁSZBETEGSÉGEK

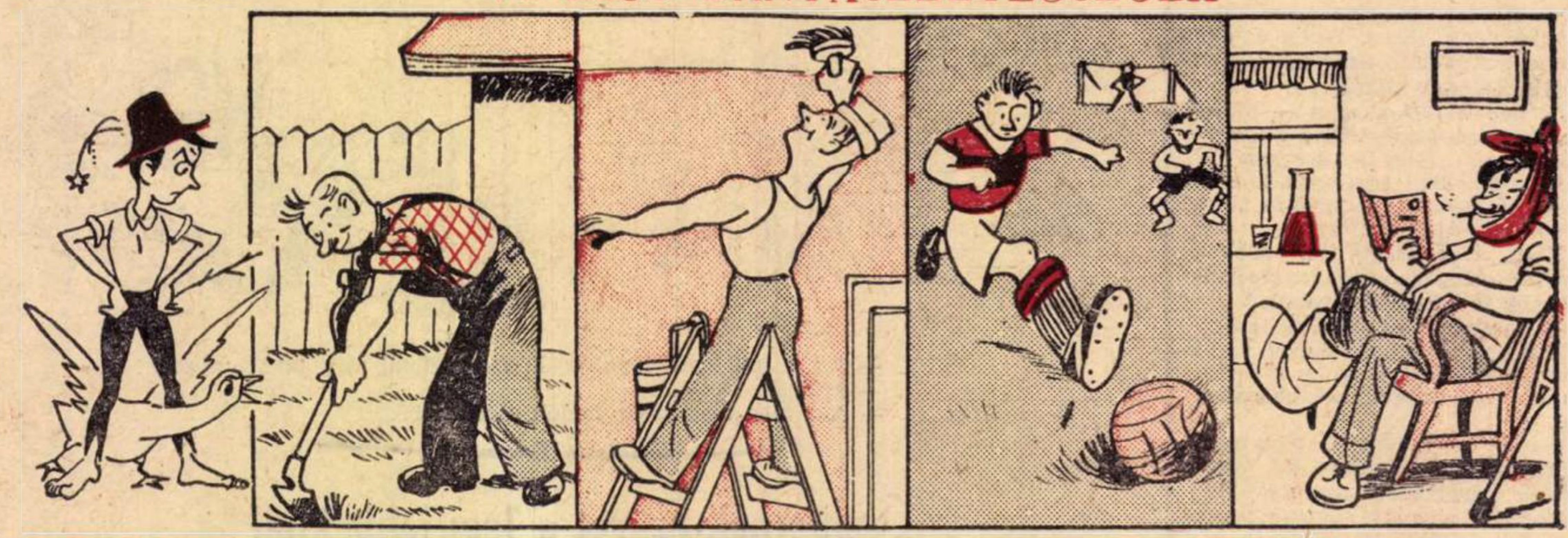

Derékfájás — „Magas" vérnyomás — Bokaficam — „Áll"-betegség

A BALATON MOSTOHAGYERMEKE

Szigligetet a természet elhalmozta ajándékaival, mégis a Balaton mostohagyermeke. Ezt a címet nem könnyen nyerte el, akadtak vetélytársai a veszprémi és a somogyi parton. A vetélytársak azzal érveltek, hogy Szigliget ne jártassa a száját, hiszen van várromja és a Várhegy lábánál Alkotóháza, telistele írókkal és ujságírókkal. Mire Szigliget azt válaszolta, hogy ez mind igaz, de a nyaralók és a kirándulók nem tudják megenni a várromot, az alkotóházi írók és ujságírók elméje pedig bármily élesen világít, a Belső Szőlőhegyet, a kikötőt és a mólót nem világítja meg.

•

Furcsán hangzik, de nyaralók, kirándulók szeretnek enni, inni. Szigligeten, a kikötő mellett, van is egy Halászcsárda. Homlokán büszkén viseli a nevét, messzire virító cégtáblára festve.

Nos, a Halászcsárda hívogatóan csábítja a kirándulót, aki belép a terebélyes diófa alá a nyitott kapun és nyomban zárt ajtókat dönget. Ugyanis egy felírás fogadja, mely ridegen közli, hogy a csárda reggel 6 órától 10-ig és délután 4 órától este 8-ig van nyitva.

A kirándulóhajók, a társasautobuszok rendszerint délelőtt 10 óra és délután 4 óra között érkeznek Szigligetre. Erre az időre esik a délelőtti uzsonna és az ebéd ideje is. A korgó gyomrok lázadoznak, a tikkadt gégék elepednek, de ki törődik ezzel? Legkevésbbé a veszprémmegyei földművesszövetkezet vendéglátóipari vezetősége, mely úgy látszik, nem tudja, hogy a Halászcsárda egy összetett szó. Első felének azt kellene jelenteni, hogy halból — világosabban pontyból, süllőből, keszegből, compóból, csukából és gardából készített változatos ételek kaphatók benne, a másik felének pedig azt, hogy falai között bort és sört mérnek.

A Halászcsárda a Balaton partján fekszik. A Balatonban közismerten bőven él a hal. A Balatonon öt motoros halászbrigád járja a széles vizet. Két brigád halásztelepe egészen közel fekszik Szigligethez, Fonyódon és Keszthelyen székel. A brigádok százmázsaszámra fogják a halat. Ám a szigligeti Halászcsárdában hal mégsem kapható. Kivételesen sem. Olykor-olykor sem. Soha.

A csárda körül szőlőskertek, borpincék állanak. Háta mögött virulnak a bőven termő borszagú hegyek. És a Halászcsárdában csak ritkán jut a vendég egy pohár borhoz. Sör néha akad. Ne legyünk igazságtalanok, mindez haladás a multhoz képest Tavaly például egész nyaron csak Bambit lehetett kapni a Halászcsárdában.

•

Szigligeten, a községben villany világít. De Szigliget nemcsak „belváros", peremvárosa is van, az úgynevezett Belső Szőlőhegy, a tópart, a strand, a kikötő, a Halászcsárda és a lakóházak egész sora. A villany ez év tavaszán már eljutott a peremváros legmagasabb pontján álló üdülőhöz, ott azonban makacsul megtorpant.

A kikötőnek sincs villanyvilágítása. A szigligeti kikötő a vitorlázók réme. Ha rájuksötétedik s partra szállva be akarják vonni a vitorlát, hajóikat zátony, a móló kőfala veszélyezteti. A széljelző oszlopon pislog ugyan egy halvány petróleum-mécses. Annyi, mintha Jánosbogárka fénylene...

Szigliget és Keszthely között hajóközlekedés van. A menetrend olyan, hogy a keszthelyiek kirándulhatnak Szigligetre, de a szigligetiek egy nap alatt nem járhatják meg Keszthelyt hajóval. Szigligetről tartva éppen csak befut a hajó a keszthelyi öbölbe és már indul is vissza. Pedig Keszthelyen van a környék legnagyobb piaca, arról nem is szólva, hogy ott a Balatoni Múzeum, a Helikon-könyvtár, ott kapható hal, bor, sör, petróleum és lámpaüveg.

•

Megérdemli ezek után Szigliget a „Balaton mostohagyermeke" jelzőt? Mindaddig igen, míg valamelyik rivalisa túl nem szárnyalja.

A versengés folyik. És a Balaton édesen mosolygó arca szégyenletében elpirul. Pedig ő igazán nem oka semminek.

Lestyán Sándor

Kulturfront

Kezdődik az iskolaév

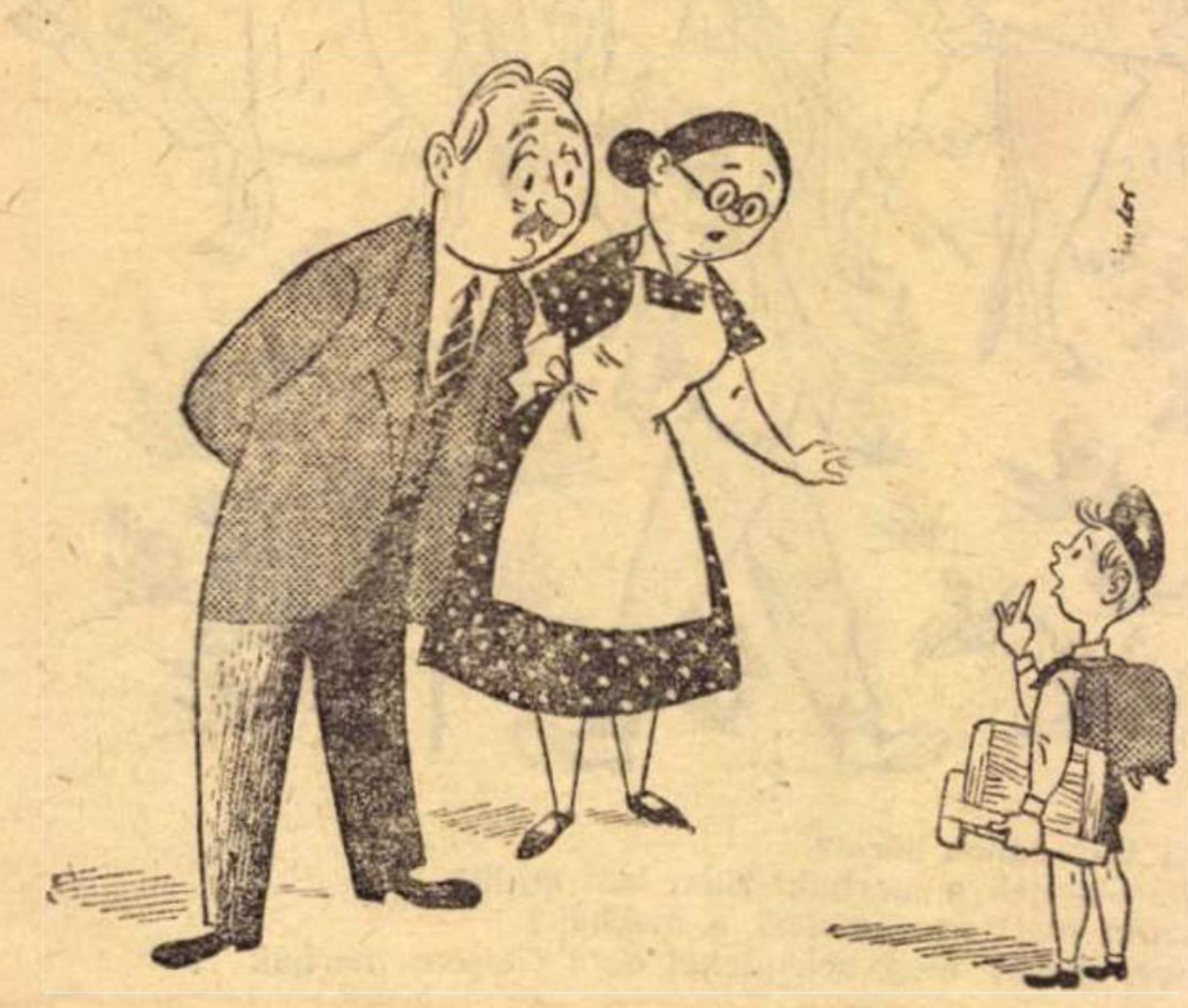

— Aztán az idén kicsit többet foglalkozzatok velem, nehogy megint szégyent hozzak rátok.

Az irodalmi viták margójára

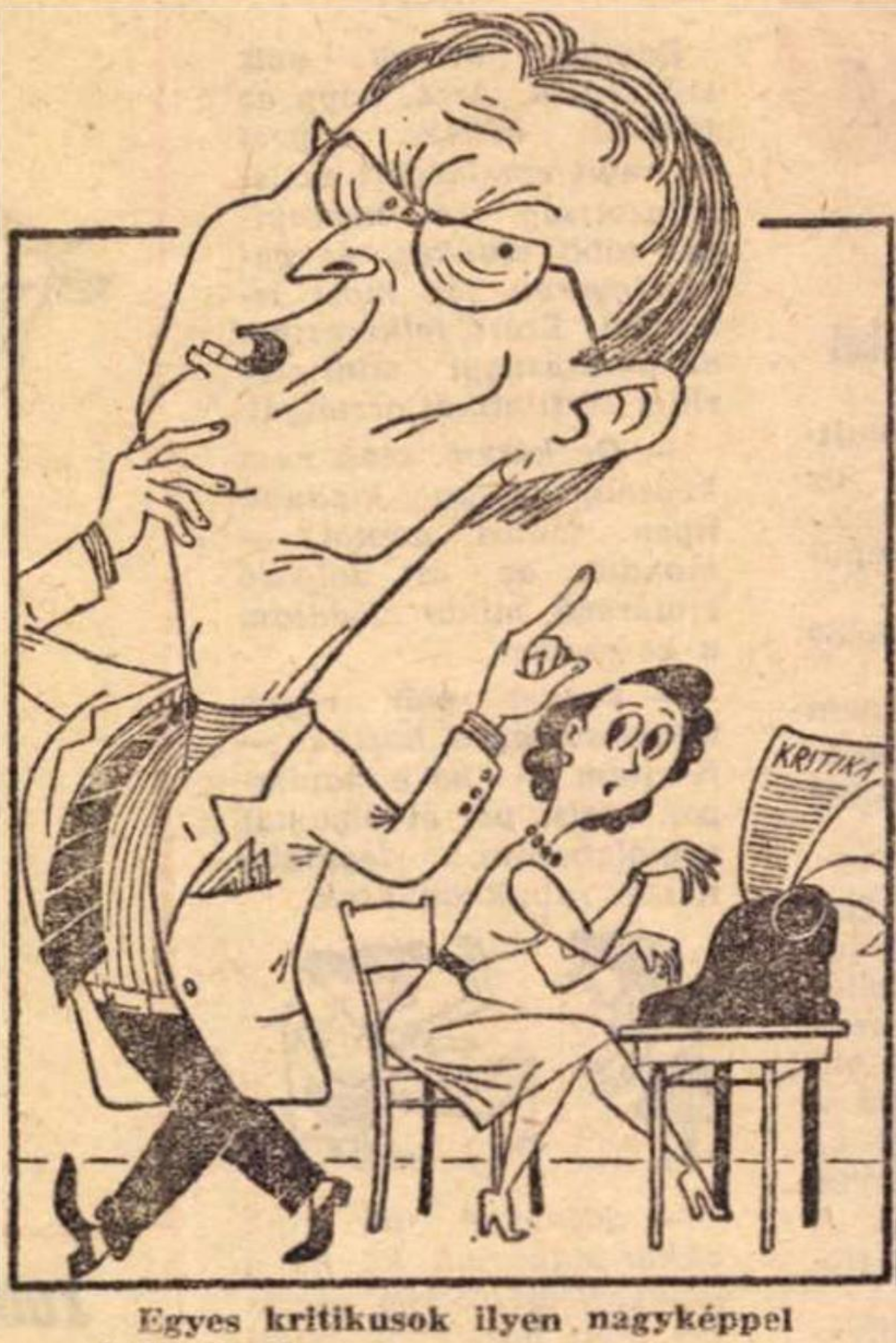

Egyes kritikusok ilyen nagyképpel kritizálnak ...

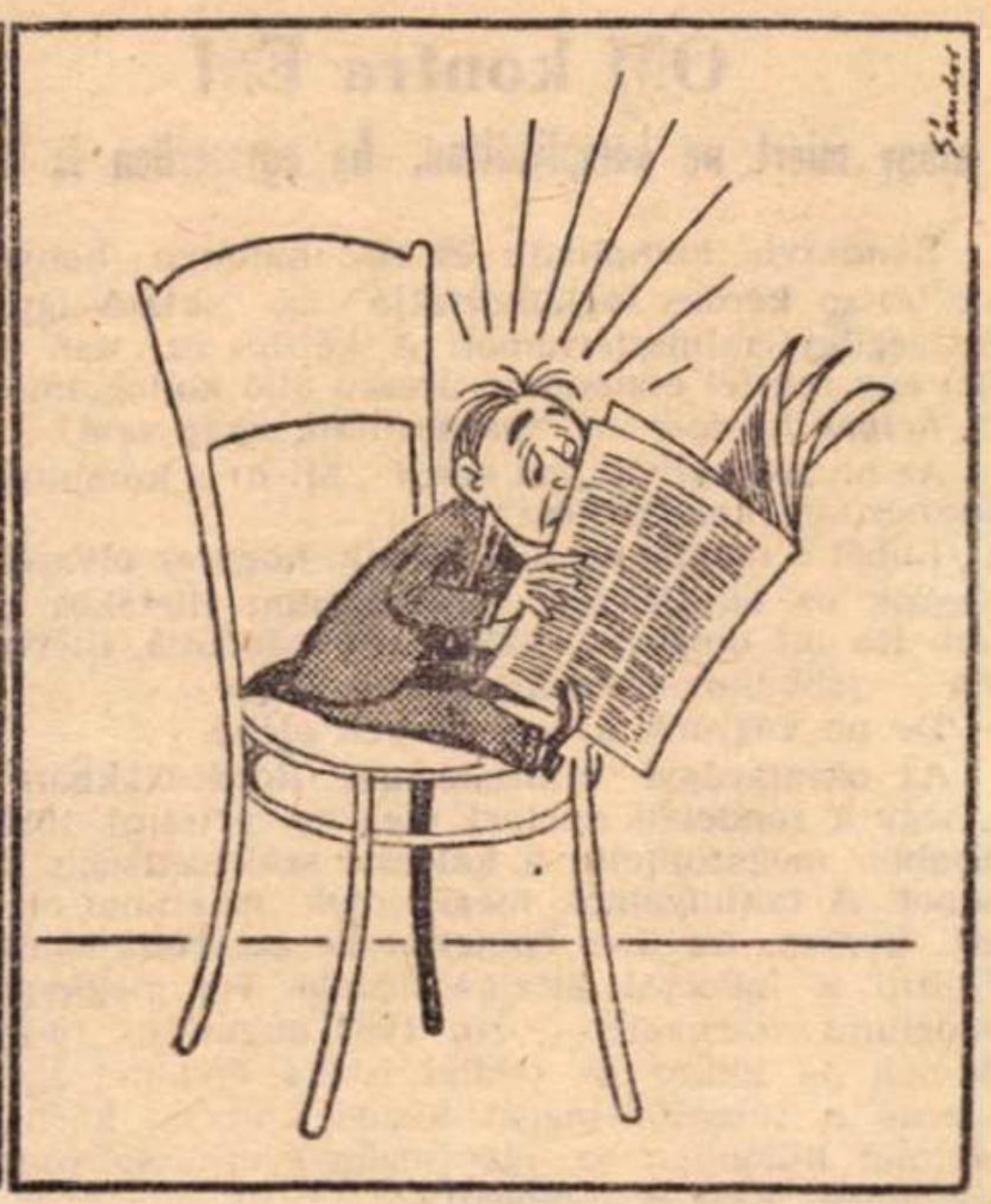

... s utána ilyen kicsinek érzi magát az író.

Minden téma!

Hazafelé menet belebotlottam Pokor barátomba, hajdani iskolatársamba. Belémkarolt és elkísért egészen hazáig. Útközben sóhajtozva mesélni kezdett:

— Ha te tudnád, mi mindenen mentem keresztül! Egész éjjel annyira fájt a fogam, hogy a falba vertem a fejem...

Abban a pillanatban, ahogy ezt elmondotta, elindultak agyamban a fogaskerekek és így folytattam magamban a történetet:

Mire bejött a szomszéd, kezében egy tájképpel és így szólt:

— Szomszéd úr, ezt a képet fel szeretném tenni a falra, de nincsen kalapácsom. Nem verne be nálam egy szöget?

Pokor azonban nem is sejtette, hogy milyen jó poént találtam ki a vacak történetéhez és tovább nyöszörgött:

— Reggelre megdagadt az arcom. Mintha állandóan egy gombóc lett volna a számban... — Mindjárt meg is mutatta, hogy nézett ki, levegőt pumpálva a jobb pofazacskójába.

— Ne is folytasd! — legyintettem gondolatban. — Dagadt képpel mentél be a hivatalba. Délelőtt felkeresett a főnököd és kérdezett tőled valamit, mire te csak kínlódva tudtál felelni. Ő azonban azt hitte, hogy te eszel és tele szájjal beszélsz vele. Megállapította rólad, hogy modortalan fickó vagy és nem javasolt csoportvezetőnek... Csehovi téma! — örvendeztem. — Hiába, ilyen is csak nekem juthat eszembe!

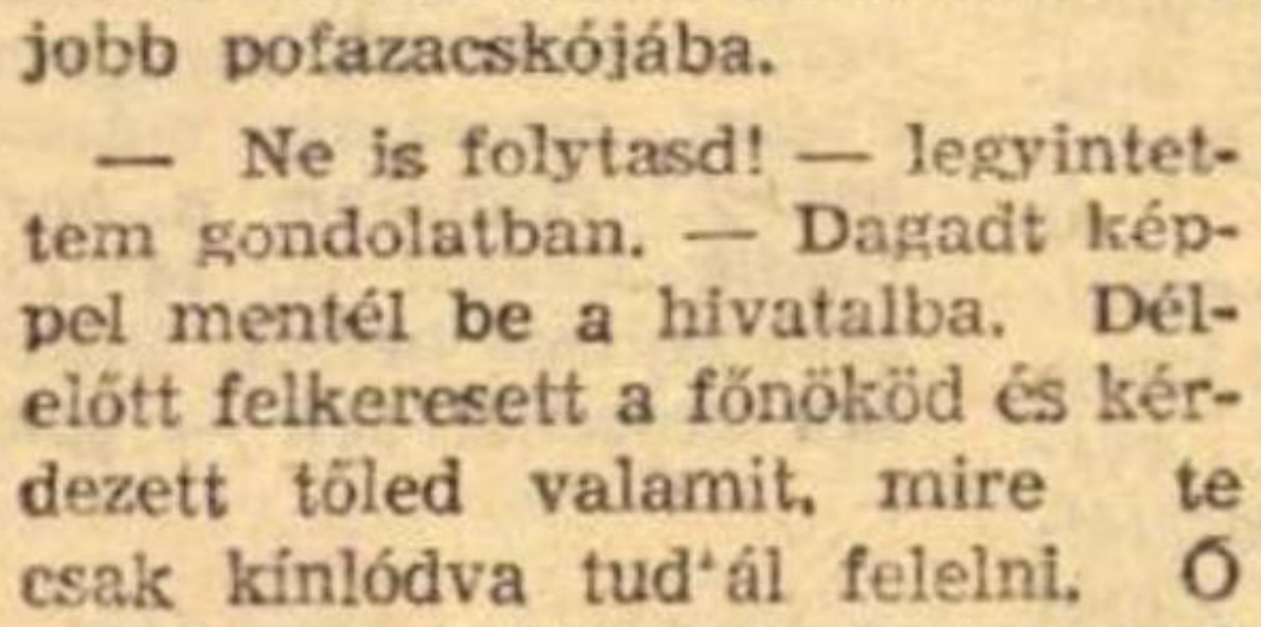

— Aztán... — panaszkodott tovább Pokor — aztán elmentem az SZTK-ba... Órákhosszat kellett várnom...

— Ez így nem jó! — morfondíroztam önmagamban — Úgy jó, hogy órákhosszat vártál, közben elcserélték a kartonodat és véletlenül nem a fogászatra, hanem az ideggyógyászatra hívtak be... Kész bohózat!

— Bőgni szerettem volna! — suttogta Pokor. — A végén már ki se tudtam rendesen nyitni a számat, csak makogtam összevissza... Senki nem értette, mit mondok...

— Óriási! — jutott rögtön eszembe. — Nem értették, mit mondasz! Azt hitték, hogy külföldi vagy, mondjuk egy afgán, aki kíváncsi a magyar egészségügy fejlődésére... Nagyon megörültek neked és körülvezettek a kórházban. Mindent megmutattak: pincétől a padlásig, aztán ünnepélyesen kikísértek a kapuig...

Pokor nem hagyta abba, még mindig mesélt. Nem érezte, hogy itt be kell fejezni a témát, itt slussz, itt ne tovább... Ha még folytatja, akkor menthetetlenül ellaposodik az egész história.

— Aztán belöktek egy szobába — mondotta barátom megborzadva a visszaemlékezéstől — lenyomtak egy székbe, egy pillanat alatt kirántották a fájós fogamat és máris kívül voltam az ajtón...

— Ez így nem mulatságos! — ráztam meg a fejem. — Csak akkor lehetne nevetni rajta, ha nem a beteg, hanem egy ép fogadat húzzák ki! Te visszamész panaszkodni, de végig se hallgatnak, leültetnek, egy egészséges fogat megint kihúznak, azzal zsupsz, ki az ajtón... Esetleg harmadszor is visszamész... Remek!... Ez egy kuplé!... Már van is egy rímem: fog — nyafog.

— És most itt vagyok! — zavart meg a gondolkozásban Pokor. — Nem merek hazamenni, mert félek az éjszakától. Inkább egész éjjel sétálok, így legalább nem fogok mindig a fogamra gondolni...

— Nem is rossz! — töprengtem. — Egész éjjel sétál. Éjfél után meglátja a személyzeti osztályvezetője. Másnap elterjed a hír a vállalatnál: a Pokor egy lump. Átmulatja az éjszakákat. Az összes kezével szórja a pénzt. Ő az éjszaka császárja... Ez lehetne a cím: Az éjszaka császárja.

Ekkor végre hazaértem. Elbúcsúztunk.

— Na szervusz! — mondta a barátom elhaló hangon és vánszorogva elindult visszafelé az úton. Nem is vánszorgott. Mászott.

A vicces persze az lett volna, ha a ház falán indul el felfele...

Mikes György

Különvélemény

Vetítettképes előadást tartott a TTIT az Állatkertben a történelemelőtti idők élővilágáról.

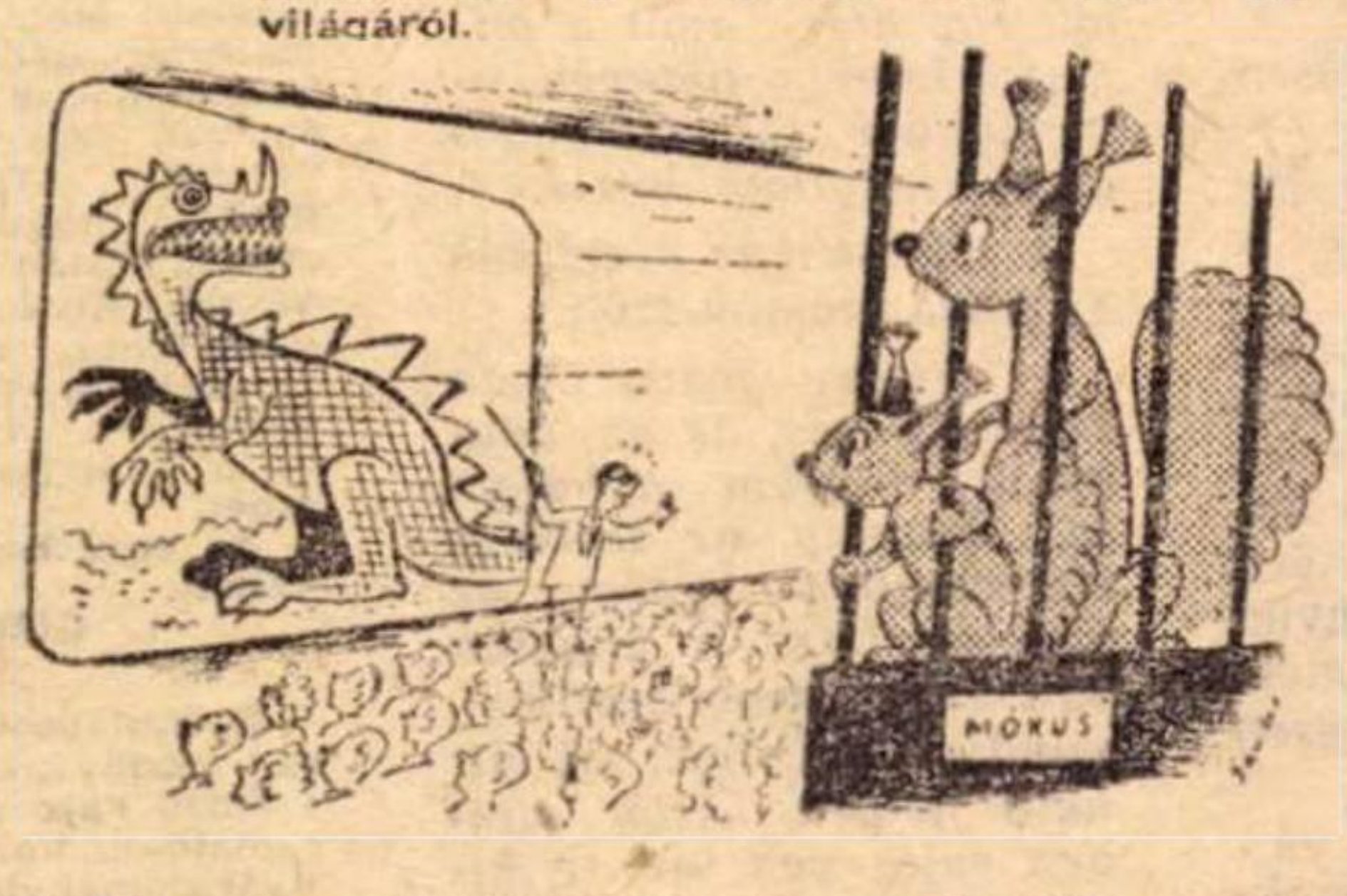

Kismókus: Kizárt dolog, hogy mi ettől a ronda állattól származunk ...

A „bizonytalanul" köszönőhöz

Mindegy nékem, hogy' köszönsz,
Ha „szabadság", — ha „jó napot";
Egy a fontos: bévül érezd:
Szabadságod — jó napod!

R. T.

Lovas-zenekar alakult Bábolnán

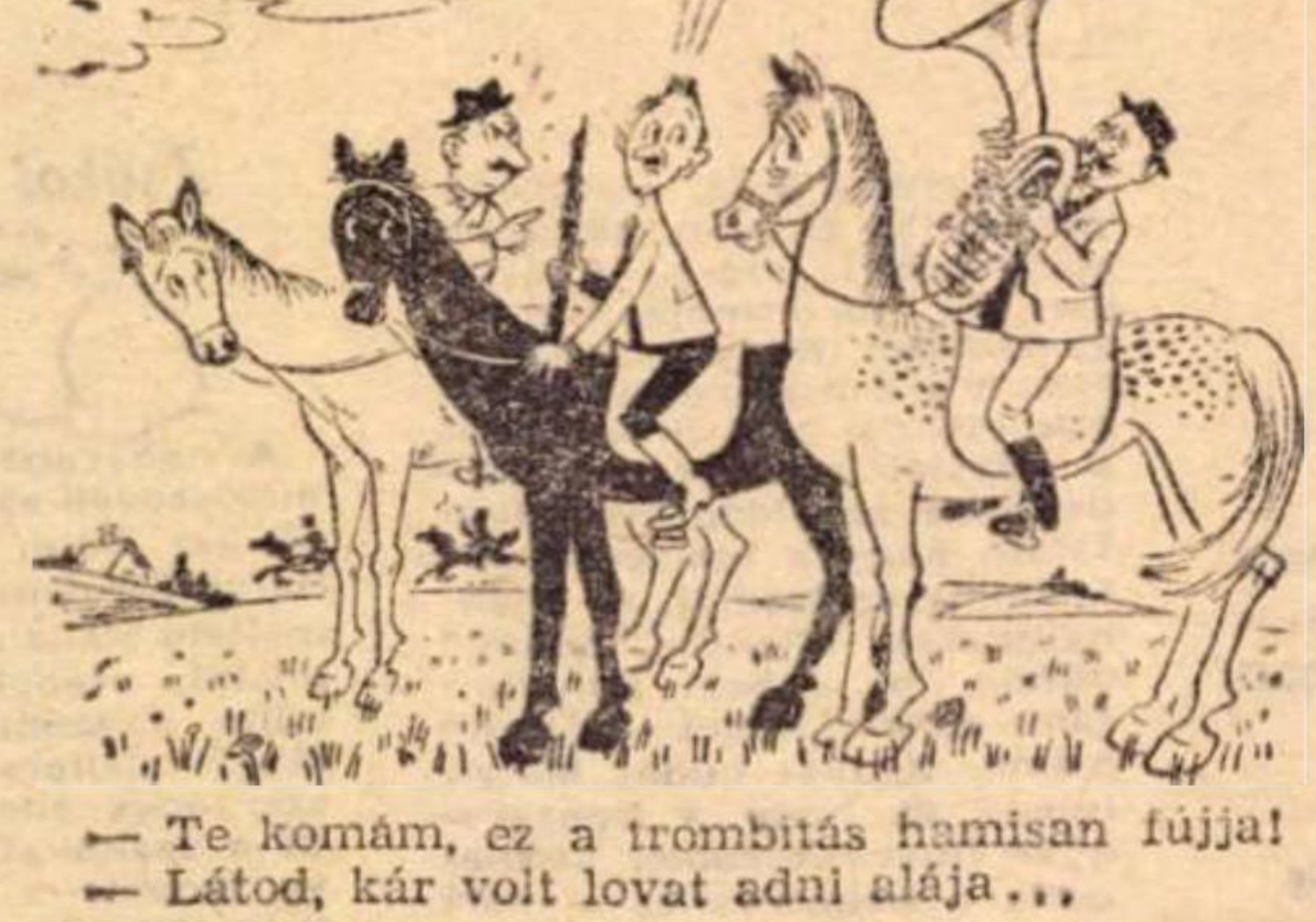

— Te komám, ez a trombitás hamisan fújja!
— Látod, kár volt lovat adni alája...

Múzeumlátogatók

Helyhiány miatt ládákban porosodik a pécsi Zsolnay-gyár világhírű majolika- és eozin-múzeumának anyaga.

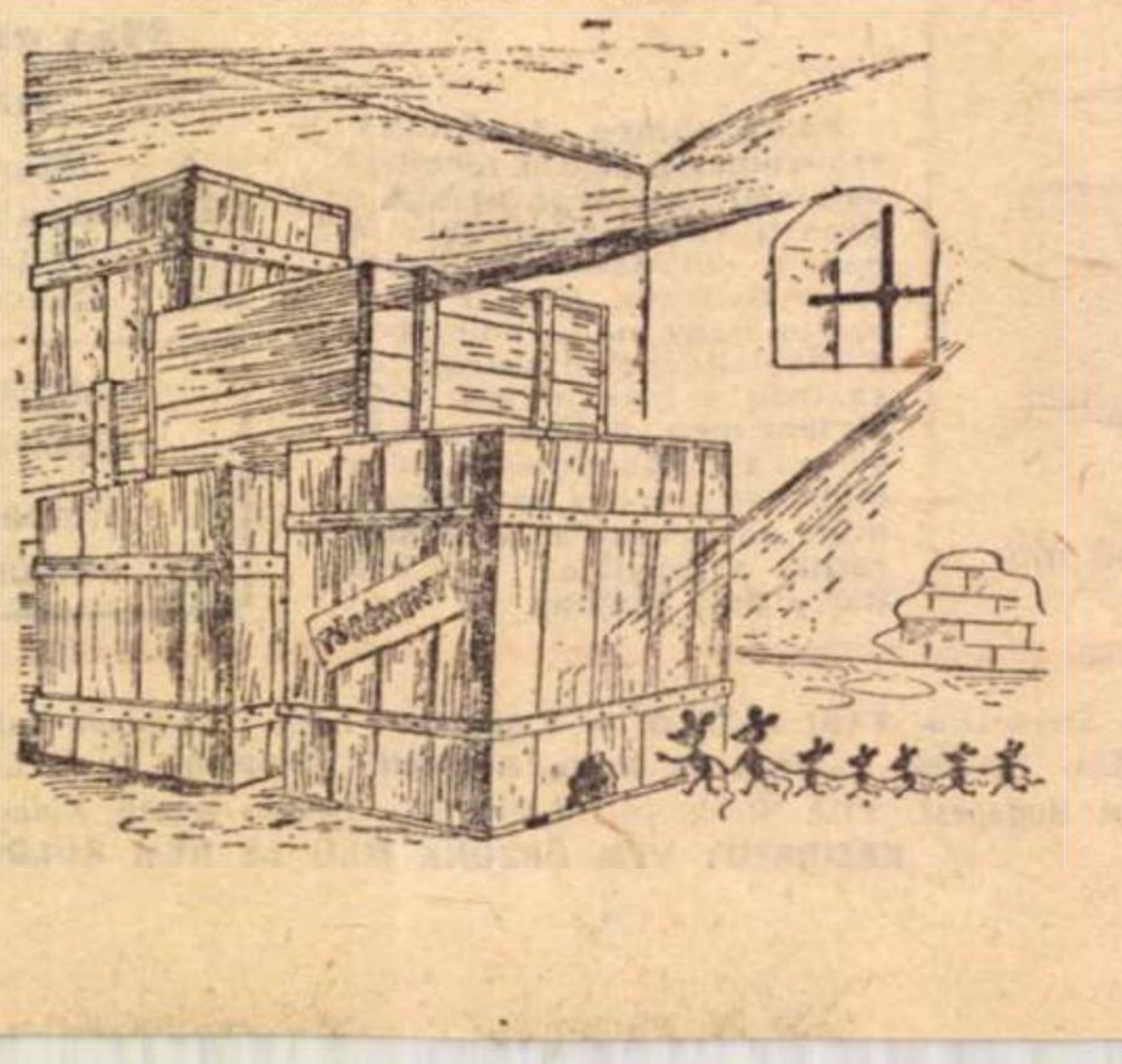

ARCKÉPEK

a Károlyi-kerti hangversenyekről

Álomkóros bácsi

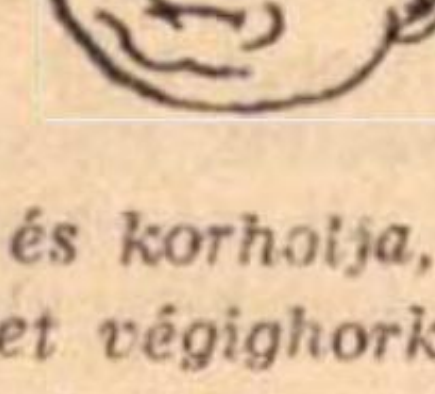

Neje ismeri, kéri és korholja,
nehogy a koncertet végighorkolja;
„Dehogyis!" ígéri, de már nyitány alatt
nagyot ásít, pislog, a szeme leragad,
horkol, mint húsz, s a tapsra végül felijed,
tapsol és újjong: „Rég nem hallottam ilyet!"

Sznob

A sznob és egy csapzott sörényű társa
lehetőleg, hogy mindenki jól lássa,
nagy kottából követik a zenét,
szigorú szemmel, arcizmuk se rebben.
De rossz helyen lapoznak önfeledten;
e nagy buzgólkodás vajjon miért?
Az elismerő pillantásokért!

Látnok

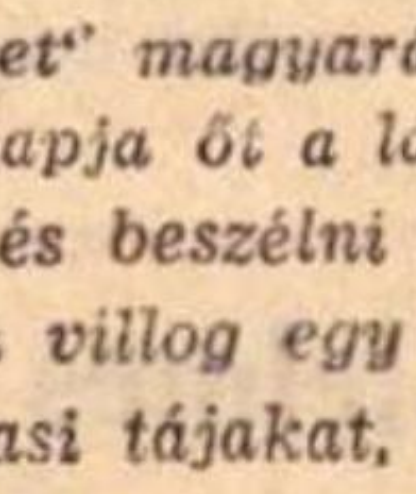

A zenébe „értelmet" magyaráz,
karmester int, elkapja őt a láz,
szemét lehúnyja és beszélni kezd:
„Lilás homályban villog egy kereszt,
látok magas havasi tájakat,
fenséges fenyvest egy nagy-nagy hegyen..."
— a hangos vízió itt megszakad,
egy szomszéd szól: „Most már elég legyen!"

Hozzáértő

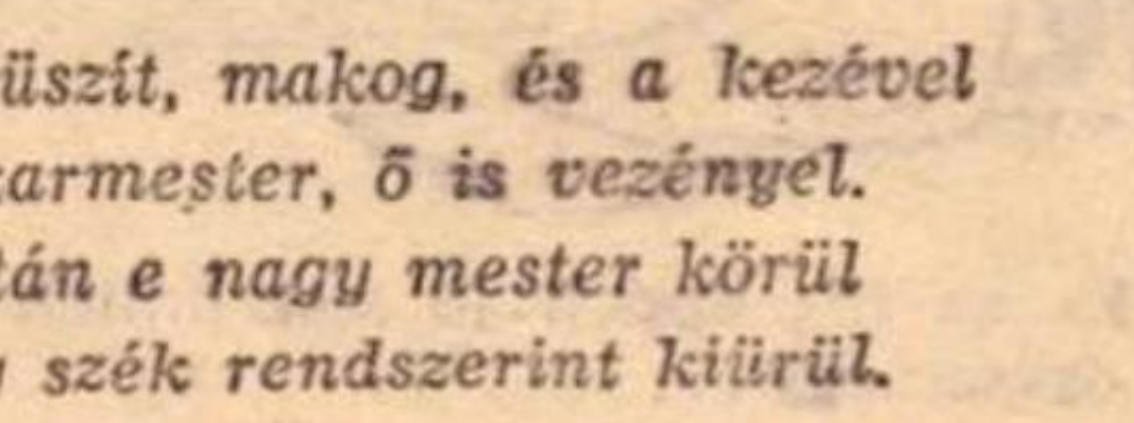

Dalol, nyüszít, makog, és a kezével
akár a karmester, ő is vezényel.
Szünet után e nagy mester körül
jónéhány szék rendszerint kiürül.

CSANÁDI ÁKOS

Le a bürokráciával!

OM kontra EM

avagy miért ne komplikáltan, ha egyszerűen is lehet

Rendkívül komplikált és első hallásra bonyolultnak látszó kérdés foglalkoztatja az oktatásügyi és egészségügyi minisztériumot. A kérdés ez: van Kalocsán egy másfél esztendeje üresen álló kollégiumi épület, *helyes lenne-e ezt hasznosítani, vagy sem?*

Az olvasó nyilván azt kérdi „Mi itt a komplikáció? Hasznosítani kell és kész".

Ebből a megjegyzésből látszik, hogy az olvasó nem dolgozik az oktatásügyi minisztérium illetékes osztályán. Ha ott dolgozna, akkor azt mondaná, illetve azt írná... jobbanmondva azt átírná, hogy...

De ne vágjunk az események elébe.

Az oktatásügyi minisztérium (továbbiakban OM — hogy a rendeleti nyelvet meg ne sértsem) 1953 júniusában megszüntette a kalocsai szakérettségis kollégiumot. A tanfolyamok megszüntek, az épület ott maradt. Üresen. Az üres épületrészbe szeretett volna beköltözni a kalocsai általánosiskola. Ha megkapná a kollégiumi szárnyat — írta 1953 augusztus 18-án az OM-nek — akkor az eddigi iskola épületét igénybe vehetné a túlzsúfoltsággal küzdő kalocsai kórház. A kérelmet különben az egészségügyi minisztérium (továbbiakban EM) is támogatta.

Az OM miniszterhelyettese fentiek meghallgatása után úgy döntött, hogy a kollégiumi épületben állami gyermekotthont létesít. Erről a döntésről a Bácskiskunmegyei Tanácsot 1953 szeptember 3-án értesítette. Az EM azonban szeptember 28-án átiratban kérte a kórház részére a kalocsai általánosiskola helyiségeit, arra való különös tekintettel, hogy az iskola a korház tőszomszédságában van és ez fertőzési veszélyt is rejt magában.

(Az átiratok jöttek-mentek. És az épület üresen tátong.)

Az ügy végül is az oktatásügyi miniszter elé került, aki levelet írt az egészségügyi miniszternek és a levélben bizottság kiküldetését javasolta.

1953 november 10-én a bizottság tagjai kiszálltak a szinhelyre és megállapodtak: költözzék az iskola a kollégiumi épületbe. Csupán egy kérdés maradt nyitva: melyik tárca milyen keretből fizesse a költöztetés költségeit? Mondanom sem kell, hogy ebben a nehéz kérdésben is megegyeztek: fizesse a kettő közül az egyik. Ezzel, mint akik jól végezték a dolgukat, hazatértek.

(A kiszállók jöttek-mentek. És az épület üresen tátong...)

Fél esztendő telt el. Az EM végre nyilatkozott: vállalja a költségeket. Igenám, de ekkor az OM *gyermekvédelmi osztályának vezetője* előző véleményével ellentétben kijelentette, hogy „elvi okokból" *nem adhatja át* a kollégium épületét az általánosiskolának: így tehát az általánosiskola sem adhatja át helyiségeit a kórháznak. Ez már 1954 március 23-án történt.

Ugyanezen a napon — március 23-án — az OM *általánosiskolai főosztályának egyik osztályvezetője* átiratban közölte az EM-mel, hogy *átadják* az általánosiskola épületét, ha az EM gondoskodik cserehelyiségről.

(Egyik osztály nem adja, másik osztály átadja... És az épület üresen tátong...)

Másfél esztendő alatt csak az OM-ben 24 ügyirat készült ebben az ügyben. Ennek eredményeképpen született három, egymásnak homlokegyenest ellentmondó javaslat és ugyancsak három, egymásnak ugyancsak homlokegyenest ellentmondó intézkedés.

A kalocsai kollégiumi épület felhasználásával eddig — amint azt az ÁEK megállapította — a következők foglalkoztak:

két miniszter,
négy miniszterhelyettes,
három főosztályvezető,
hat osztályvezető,
tizenegy előadó,
három intézetvezető,
egy VB-titkár,
egy pedagógusszakszervezeti elnök,
számtalan adminisztratív dolgozó stb, stb.

Ez a népes kollektíva vállvetett erővel, másfél esztendő alatt, szorgos munkával elérte azt, hogy a kalocsai kollégiumi épület ügye mindkét minisztériumban állandóan napirenden van.

(És közben az épület üresen tátong!...)
Meddig?

Vajda Albert

Élelmes eladó

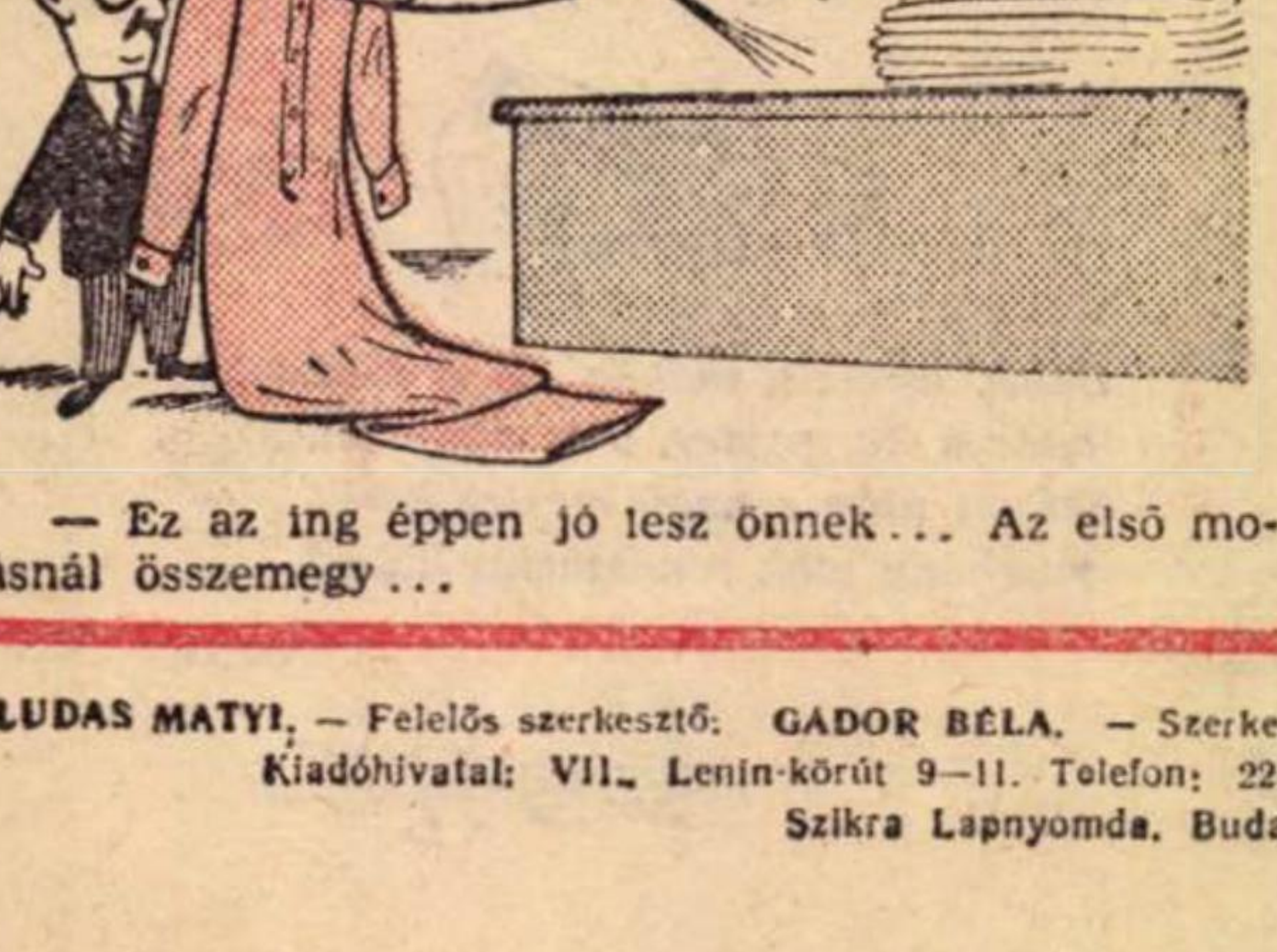

— Ez az ing éppen jó lesz önnek... Az első mosásnál összemegy...

„Titkos" adatok

Egy-két adatra volt szükségem. Arra, hogy az 1938-as évhez képest mennyit emelkedett az iskolázottság és mennyivel több munkás- és parasztgyerek jár most iskolába. Ezért felkerestem az oktatásügyi minisztérium statisztikai osztályát.

— De kérem, csak nem képzeli, hogy kiadunk ilyen fontos adatot? — mondta az ott dolgozó elvtársnő, mikor előadtam a kérésemet.

— Ezeket már régen nyilvánosságra hozták — feleltem — ha a napilapok utolsó pár évfolyamát végiglapozom, legalább tízszer rábukkanhatok.

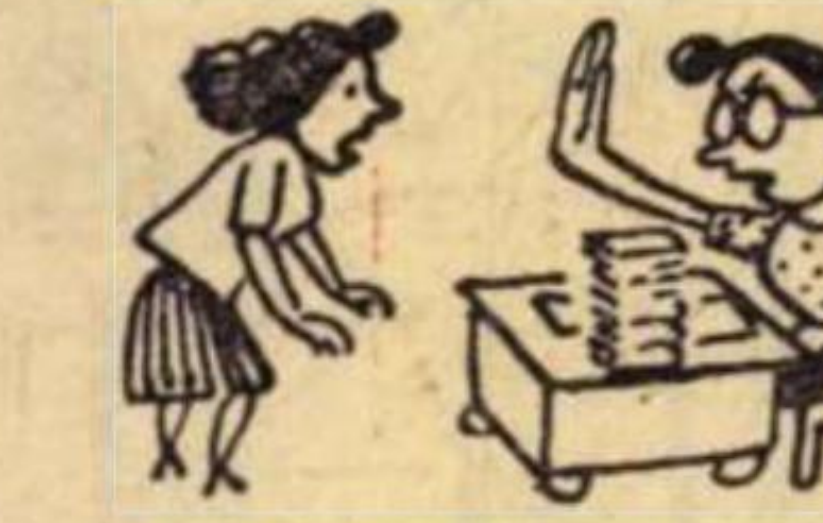

— Sajnálom, mi csak akkor adhatjuk ki, ha a munkahelyéről egy pecsétes írást hoz, hogy miért van szüksége ezekre az adatokra. Csak az írás alapján engedélyezhetjük.

Mégis az ujságokat választottam. Ha rászánok 2—3 délutánt, megspórolok egy hetet, amit a minisztériumban töltenék — gondoltam és sajnálkozó arccal indultam kifelé.

A statisztikus elvtársnő azonban utánam szólt:

— Nézze, maga olyan rokonszenves, de az adatokat mégsem adhatom ki. Szabály, az szabály! Ha azonban lemegy az első emeletre, a folyosón van egy nagy grafikon, mindjárt a liftnél, jól látható helyen. Azon minden rajta van, amire kiváncsi...

H. M.

DIÓHÉJBAN

Alagot 1951-ben közigazgatásilag Dunakeszihez csatolták. Azóta a községben csak egy vendéglő van. Ezt a dolgozók nagy százaléka csak 2—3 kilométeres gyaloglással éri el. Ezért javasoljuk, hogy a most elköltözött Népbolt helyén létesítsenek Italboltot — írja 55 alagi olvasónk.

Augusztus 8-án, vasárnap délelőtt az Emőd-u. 48. szám alatti 03401. számú Kozertben két sertésmájkonzervet vásároltam. Nagy csodálkozásomra a májkrémes dobozok cédulái alól kikandikált a ráfestett paradicsom. Kérdésemre az eladó megnyugtatott, hogy a konzervdoboz tartalma sertésmáj. A megnyugtatás ellenére, amikor otthon a dobozt felnyitottam, paradicsomot találtam benne. Kedves Ludas Matyi, intézd el, hogy a Konzervgyár figyelmesebben csomagolja a konzerveket — kéri Plinka Aranka, a Központi Statisztikai Hivatal dolgozója

Rajka község földmüvesszövetkezete 52.000 forintért vett egy fagylaltgépet a Budapesti Hűtőgépgyártól. A gép a cukrászdában hever használatlanul. A gyár megígérte, hogy május hónapban a fagylaltgépet beszereli, de ez még a mai napig sem történt meg. A Ludas útján kérem a Hűtőgépgyárat, hogy mihamar szerelje be a gépet, mert mi is csak nyáron szeretjük a fagylatot — írja Baffy Olga (Rajka).

Tolna megyében nem gondozzák a legelőket

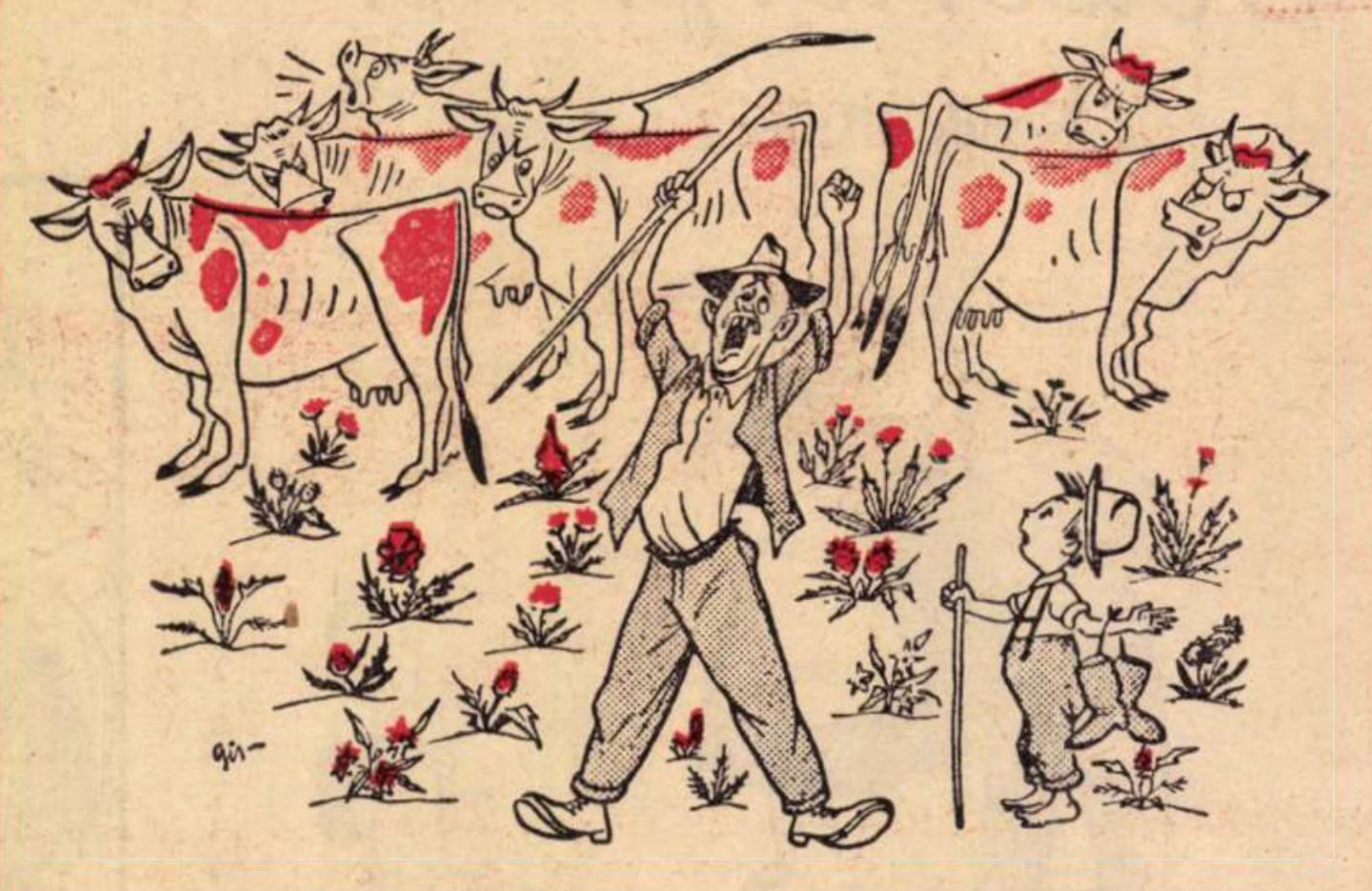

— Mi baj, János bácsi?
— Nem esznek a marhák! Nem lesz tejük!
— Aztán mért nem esznek a marhák?
— Mert tüskét meg beléndeket enni ők sem marhák...

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A „Vissza a lopótökhöz" címmel megírt bírálatnak komoly visszhangja támadt. Soronkívül száz darab, üvegből készült lopó erkezett. Ezenkívül, kedves meglepetésként, Molnár Antal, Siklós-Aranyosról, egy zacskó lopótökmagot küldött a következő szövegű levél kíséretében: „Tisztelt Elvtárs! Küldök maguknak lopótökmagot. Talán meg hasznát veszik. Kívánok hozzá jó egészséget és sok jó bort. Üdvözlettel: Tóni bácsi." Köszönjük a Ludas Matyinak és a Tóni bácsinak a segítséget.

Az egri bortermelők nevében:

GERENDA ANDRÁS

●

A budapesti Déli-pályaudvar poggyászfeladásával foglalkozó rajzos bírálattal kapcsolatban közöljük, hogy a nyaralóidényben, csúcsforgalmi napokon két fővel erősítettük meg a felvevőhelyet így zökkenőmentesen eleget tudunk tenni a közönség kívánságának.

MÁV Igazgatóság
Tóth János ig.-helyettes

●

A detki gépállomástól járó gépjavítási munkadíjamat közbenjárásukra megkaptam. Köszönöm!

ZSIGMOND JÁNOS
Nagyvisnyó

●

Egész családommal hálás szívvel gondolunk a Ludas Matyinkra, mert panaszunkat gyorsan és eredményesen elintézte. A nekem jogosan járó 2000 forintot megkaptam, ismételten köszönöm!

Lipták Lajos
Edelény,
Sztálin-út 26.

Zsákot kérünk!

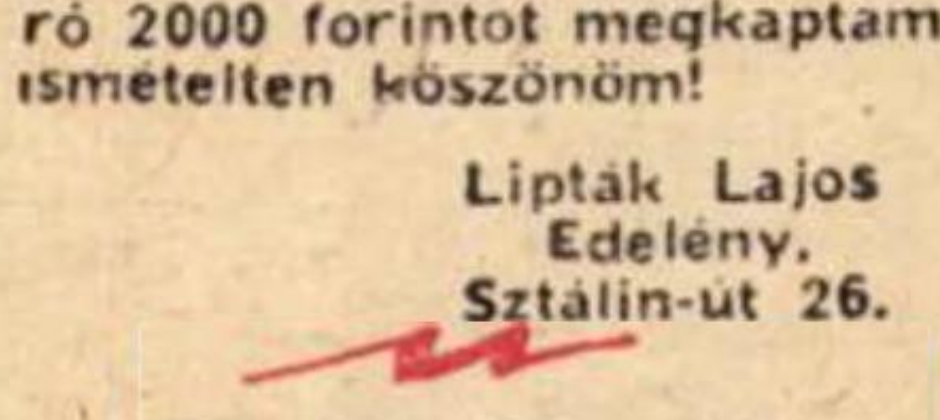

A nagyrábéi Kossuth termelőszövetkezet szerződött 16 kat. hold csenkeszre a Hajdú-Biharmegyei Magtermeltető Vállalattal. Sietett learatni, csépelni, hogy elkerülje a szemveszteséget. A Magtermeltető Vállalat a szerződés ellenére nem küldi a zsákokat, így nincs hova tegyük a magot. A Kossuth termelőszövetkezet arra kéri a Magtermeltető Vállalatot, hogy a zsákokat még lehetőleg az idén küldjék meg.

Gyenge Károly
Nagyrábé.

Más eredmény nincs?

A November 7-téri IBUSZ-fiókban látta Békés Miklósné olvasónk (VII., Szövetség-utca 36.)

MUNKÁNK
EREDMÉNYE:
Holnap reggel
fél 10-kor röpgyűlés

Tévedések

Egy reggel a házkezelőségtől intést kaptam: nyolc napon belül fizessem be a 325 forint 05 fillér központi fűtés hátralékomat.

Központi fűtés! — járt egész nap az eszemben. — Nyár van még, nem fűtenek. Miért ez a sietség? Végrehajtanak? Az nem lehet. Hátraléknak hátralék — gondoltam — minthogy tizenkét hónapra van felosztva a fűtési díj és én csak nyolc hónapot fizettem. Kikészítettem a 325 forint 05 fillért. Várjunk csak, májustól szeptember 1-ig négy hónap. Havi 61.01 fillér 244.04. Tévedés. Nem szeretem a tévedést, de a saját káromra különösen nem. Rögtön megindult a lábam, le a Rózsadombról, ész nélkül siettem a Vasas-pálya felé. Benyitok a kis irodába, a fal mellett zöldre festett Wertheim-szekrény, az ajtó mellett könyvespolc iratokkal, egy másik könyvespolcon regények, verseskötetek. Az iróasztalnál aranyszőke fiatal lány, édes kis piros kartonruhában, éppen telefonon beszél. Fejét biccentve fogadta köszönésemet és zavartalanul tovább beszélt. Jól van, gondoltam és egy széket húztam az iróasztal elé, leültem vele szemben. Néhány szó után rájöttem, hogy szerelmesek beszélgetnek. Nem akarok indiszkrét lenni, azért nem írom le, hogy mit hallottam. Szép a szerelem, legyenek boldogok, gondoltam a kislány arcán merengve. Jó tíz perc mulva letették a kagylót. Rám került a sor. A kislány megnézte a felszólításomat.

— Ezt nem én írtam. Az, aki írta, szabadságon van — mondta.

Az irattárból előkerültek az akták. Végül is kifizettem 244 forint 04 fillért. Jókedvre derültem, mert mégsem 325.05, tehát vidáman hazamentem.

Néhány napra rá, augusztus 11-én délelőtt 11 órakor megszólalt a telefonom. — Halló, lakáskezelőség?

— Nem kérem, tévedés — feleltem és bemondtam a számomat. Alig fordulok, cseng a telefon.

— Halló, lakáskezelőség?

— Nem, kérem. Milyen számot hívott?

— 358—997-et.

— Ugylátszik rosszul fut ki a szám — mondtam és eszembe ötlött az az édes kis piros ruha. — Ha megengedi, én felhívom önnek a lakáskezelőséget s megkérem őket, hogy hívják vissza. Jó?

— Ez nagyon kedves, Bőripari Kiszöv, 423—758. Akkor legyen olyan kedves. Köszönöm.

Én máris tárcsázok, de mással beszél. Mit tegyek? Nem fogok bele napi munkámba, inkább kimosom az olajosüvegeimet. A három félliteres üveget ujságpapírdarabocskákkal, meleg vízzel töltöm meg s egy kis Vimet is szórok bele. Majd visszatérek a telefonhoz. Tárcsázok. Mással beszél. Kimosok még egy üveget, tárcsázok, mással beszél. Kimosom a harmadik üveget is, tárcsázok, mással beszél. Biztosan veszekszenek — gondolom. Most már aztán a készüléknél maradok és percenként hívom a számot.

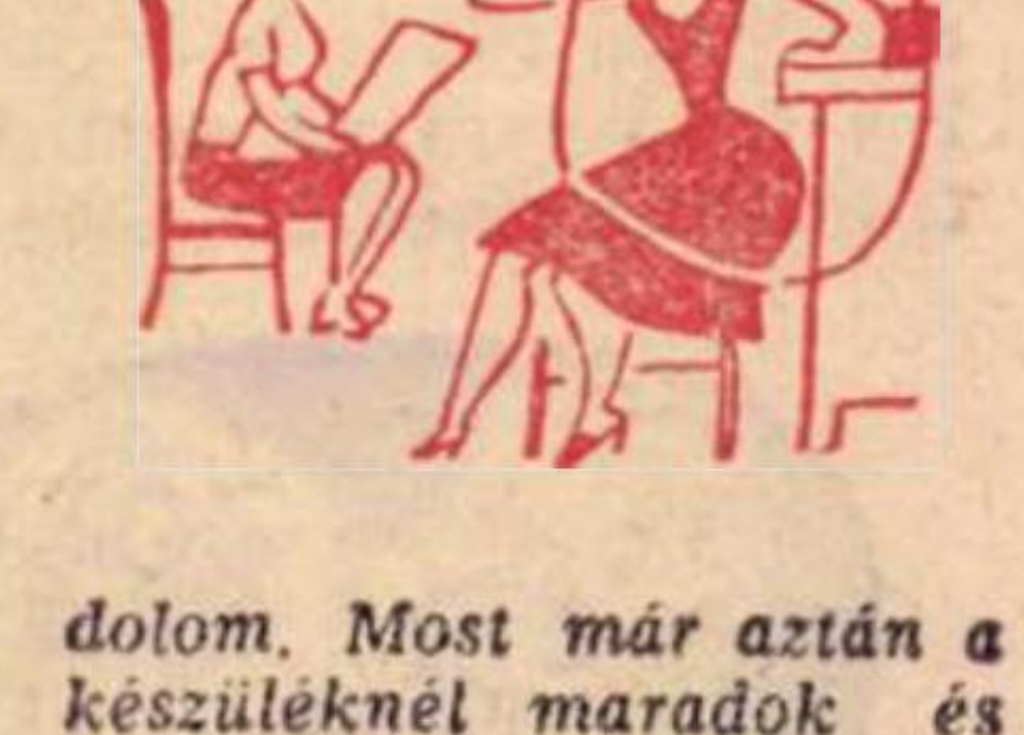

Delet harangoznak, immár egy órája hívom a házkezelőséget. Mit gondolhat rólam a Bőripari Kiszöv? Nem szeretem, ha feltételezik, hogy nem tartom be a szavamat. Tehát tárcsázom a 423—758-at.

— Bőripari Kiszöv.

— Elvtársnő, közel egy órája mással beszél a lakáskezelőség.

Létesszük a kagylót. De mit csinálhat a kis piros ruhás? Kibékült már a szerelmével azóta? Remélem.

Oravecz Paula

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—293
Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — **Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda** Ü. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022. 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — **Példányszám:** 370.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.